

W CIENIU KOLEGIATY

Miesięcznik Parafii Bożego Ciała w Jarosławiu

Grudzień 2022 Nr 6(142) Rok XVIII

DRODZY PARAFJANIE

W tym radosnym świątecznym czasie, pragniemy złożyć Wam najserdeczniejsze życzenia. Niech Dobry Bóg, który do nas przychodzi w Nowonarodzonym, darzy zdrowiem, spokojem i radością, niech otacza obfitością swych łask.

Niech radosne świętowanie zagoi rany, zakończy spory i kłótnie, i rozpocznie nowy, piękny czas w naszych rodzinnych relacjach. Tworząc w rodzinie, w sąsiedztwie, w parafii wspólnotę przyjaźni i miłości możemy każdego dnia doświadczać mądrości słów świętej Matki Teresy z Kalkuty: „zawsze ilekroć pozwolisz, aby Bóg pokochał innych przez ciebie, zawsze wtedy jest Boże Narodzenie”.

Życzymy Wam, aby Święta Bożego Narodzenia były czasem odnowy i umocnienia wiary, wzajemnej życzliwości i nadziei, która pozwala z optymizmem patrzeć w przyszłość! Życzymy, aby Chrystus, który jest Światłością świata, obdarowywał Was swoją łaską i błogosławieństwem. Niech umacnia w czynieniu dobra i pomaga w „wydobywaniu dobra spod wszelkich nawarstwień zła, które jest w świecie i w człowieku”.

Nasze życzenia zawieramy w Chrystusowym błogosławieństwie, które na świętowanie w gronie rodziny, znajomych, przyjaciół i gości przyjmijcie.

Ks. Proboszcz z kolegium wikariuszy

W numerze
ŻYCZENIA

Drodzy parafianie 2

WPROWADZENIE W NOWY OKRES LITURGICZNY

25 grudnia – Boże Narodzenie... Czy aby na pewno? 4
Boże Narodzenie w malarstwie 6

JUBILEUSZ 700-LECIA

Dokumenty Penitencjarii Apostolskiej na Rok Jubileuszowy 10
Orędzie Roku Jubileuszowego 14
Słowo ks. proboszcza Mariana Bocho na rozpoczęcie roku jubileuszowego 14
Słowo ks. proboszcza Mariana Bocho na zakończenie uroczystości rozpoczęcia roku jubileuszowego 15
Wielki jubileusz 700 – lecia pierwszej jarosławskiej parafii 16
Jubileusz 700 lat powstania pierwszej parafii w Jarosławiu 18
Bez Matki Bożej nic nie zaczynać... 20
Jezus Dobrym Pasterzem 22
Modlitwa do Ducha Świętego w Jubileuszowym Roku Dobrego Pasterza 26

CIEKAWY TEKSTY, CIEKAWY SYLWETKI

Randka małżeńska nieco inaczej 27
Rola i odpowiedzialność rodziców za wychowanie religijne dziecka 28
Z Dzienniczka i notatek Anny Jenke– Rodzina, cz. II 30

Z ŻYCIA KATOLIKA

Kalendarium... 31

WYDARZENIA – GRUDZIEŃ 2022

Witaj święty Mikołaju 38
Święto Patronalne Zespołu Szkół Ekonomicznych i Ogólnokształcących w Jarosławiu 39
Ku pamięci naszych kałanów (9) Setna rocznica urodzin ks. prałata Bronisława Fili 40
Niepokalana Matko wspomagaj nas 41

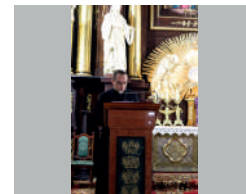
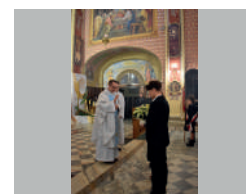
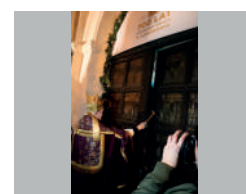
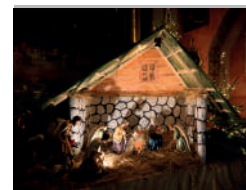
OGŁOSZENIA

Wizyta Duszpasterska Parafian 2022/2023 41

W OBIEKTYWIE

RANDKI MAŁŻEŃSKIE - ZAPROSZENIE

W CIENIU KOLEGIATY, NR 6 (GRUDZIEŃ 2022)

**25 GRUDNIA –
BOŻE NARODZENIE...
CZY ABY NA PEWNO?**

Przygotowując się do uroczystego obchodu świąt Bożego Narodzenia, warto się zastanowić, czy data pojawienia się Syna Bożego na świecie jest autentyczna. Zagłębiając się w dzieje historii chrześcijaństwa spojrzymy w niniejszym artykule na tematykę kształtowania się zwyczaju celebrowania świąt związanych z przyjściem na Ziemię Syna Bożego.

Na początku naszych rozważań, należy zaznaczyć, że data 25 grudnia jest terminem umownym, ponieważ w badaniach naukowych, trudno udzielić jednoznacznej odpowiedzi na pytanie, dlaczego ten czas został uznany za moment pojawienia się Jezusa Chrystusa na świecie. Obecnie w świecie nauki najpopularniejsza jest hipoteza religijno – historyczna. Opiera się ona na opisach zawartych w Biblii, dotyczących chronologii życia Jezusa. Poddaje również analizie wpływ tradycji i kultur pogańskich na ustanowienie święta Bożego Narodzenia.

Księgi biblijne, w szczególności ewangelia św. Mateusza przekazują nam informacje historyczne określając czas narodzenia Syna Bożego. Czytamy: „*W owym czasie wyszło rozporządzenie Cezara Augusta, żeby przeprowadzić spis ludności w całym państwie. Pierwszy ten spis odbył się wówczas, gdy wielkorządcą Syrii był Kwiryniusz. Wybierali się więc wszyscy, aby się dać zapisać, każdy do swego miasta. Udał się także Józef z Galilei, z miasta Nazaret, do Judei, do miasta Dawidowego, zwanego Betlejem, ponieważ pochodził z domu i rodu Dawida, żeby się dać zapisać z poślubioną sobie Maryją, która była brzemienna. Kiedy tam przebywali, nadszedł dla Maryi czas rozwiązania. Porodziła swego pierworodnego Syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było dla nich miejsca w gospodzie.*”

Autor wyżej cytowanego tekstu nie konkretyzuje daty narodzenia Jezusa. Dowiadujemy się jedynie

o osobach, które sprawowały władzę w cesarstwie rzymskim i w prowincji syryjskiej. Św. Mateusz przywołuje jeden bardzo ważny szczegół z tamtego okresu, a mianowicie powszechny spis ludności wszystkich mieszkańców Cesarstwa rzymskiego. Poza wyżej wymienionymi informacjami nie posiadamy żadnych innych tekstów pisanych zawierających informacje o czasie Epifanii Mesjasza.

Pierwsze wzmianki dotyczące ustalenia w miarę dokładnej daty narodzenia Zbawiciela związane są z kościołem w Egipcie. Tytus Flawiusz Klemens, założyciel chrześcijańskiej szkoły katechetycznej w Aleksandrii około 200 po n. Ch. wyliczył, że Jezus Chrystus narodził się na 25 pachon, czyli 20 maja. Inni badacze, którzy podjęli trud ustalenia czasu przyjścia na świat Mesjasza odrzucili jego kalkulacje, twierdząc, że data narodzin powinna przypadać na przełom 24/25 pharmuthi, czyli na 19/20 kwietnia.

Analizując nurt chrześcijański, należy zauważyć, że ewangelie nie wspominają o dacie narodzenia Chrystusa. Najstarszym znanym autorem, który pisał, że Jezus Chrystus narodził się w grudniu jest Hipolit Rzymski. W komentarzu do księgi Daniela, datowanej na rok 204 czytamy: „*Pierwsze przyjście Pana naszego wcielonego, który narodził się w Betlejem miało miejsce ósmego dnia przed kalendami styczniowymi*” (tzn. 25 grudnia). Dzień 25 grudnia jako datę dzienną narodzin Mesjasza podał też rzymski

Wprowadzenie w nowy okres liturgiczny

historyk chrześcijański Sekstus Juliusz Afrykański w roku 221. Inni historycy starożytnego chrześcijaństwa uważają, że wybór daty był inspirowany apokryfami Nowego Testamentu, które mówiły, że poczęcie Chrystusa dokonało się 25 marca. Stąd obliczono, że jego narodzenie powinno przypadać dziewięć miesięcy później, czyli 25 grudnia. Joseph Ratzinger w swojej książce *Duch liturgii* zwrócił uwagę m.in. na fakt, iż w tradycji judaistycznej data 25 marca uznawana była za dzień stworzenia świata, w związku z czym chrześcijanie obchodzili ten dzień także jako wspomnienie poczęcia Jezusa (święto Zwiastowania).

Najstarszym świadectwem przeżywania czasu Bożego Narodzenia jest wzmianka w kalendarzu świąt kościelnych (*VIII Calendas Januarii Natus Christi I Bethlehem Judae* – czyli chronografie rzymskim) pochodząca z 354 r. dotycząca sprawowania liturgii tego święta. Warto nadmienić, że w pierwszych wiekach chrześcijaństwa Boże Narodzenie, było obchodzone w różnych terminach.

Dla współczesnych badań naukowych bardzo ważnym świadectwem obchodu narodzin Zbawiciela świata jest pamiętnik Egerii. W 385 r. ta akwitańska pątniczka przybyła do Jerozolimy. Spotkała się tam z nieznanym jej obyczajem ośmiodniowych uczt i zabaw z okazji narodzenia zbawiciela. Jak zaznaczyła w swych pamiętnikach, dzień rozpoczęcia uroczystości przypadał na 6 stycznia.

Tradycyjna, znana nam data obchodu świąt zrodzenia Jezusa Chrystusa związana jest z czasem pontyfikatu papieża Juliusza I (337-352). Określił datę narodzenia Zbawiciela w 353 r. na dzień 25 grudnia. Ustalając wspomnianą datę powoływał się na zachowany starożytny dokument z czasów przełomu stuleci, a w którym był zachowany spis ludności ogłoszony przez cezara Oktawiana Augusta.

W kolejnej części naszych rozważań pochylimy się nad teorią, według której uroczystość Bożego Narodzenia została ustanowiona w miejsce świąt pogańskich, obchodzonych w okresie przesilenia zimowego. Według niektórych historyków, wpisanie w kalendarz liturgiczny kościoła obchodu świąt Epifanii, stało się pewnego rodzaju przywłaszczeniem tzw. rzymskich Saturnaliów. Było to święto „*Niezwycięzonego Słońca*”, które uroczystość obchodzono w dniach od 17 do 24 grudnia. Warto nadmienić, że grudniowe święta obchodzone w Rzymie były wzorowane na

greckich obchodzonych ku czci boga Kronosa. Saturnalia związane były z obrzędami symbolizującymi powrót do tzw. „*Złotego Wieku*”, czyli okresu rządów Saturna, w czasie którego ludzie nie musieli pracować, a Matka Ziemia sama rodziła bardzo obfite plony.

Na bliskim Wschodzie, jak również i w starożytnym Rzymie oddawano cześć perskiemu bogu słońca – Mitrze. Najważniejsze jego święto przypadało na dzień 25 grudnia „*Dies Natalis Solis Invicti – Dzień Narodzin Niezwycięzonego Słońca*.” W Rzymie był to czas, kiedy obchodzono święto narodzin bóstwa Sol Invictus. Rzymscy chrześcijanie od oficjalnego ogłoszenia daty świąt Bożego narodzenia przez papieża Juliusza I w tym dniu świętowali narodzenie Jezusa Chrystusa, którego nazywali Słońcem Sprawiedliwości.

Reasumując nasze krótkie rozważania, należy stwierdzić, że dla chrześcijan nie tyle ważna jest data narodzenia Pańskiego, co sam fakt istnienia postaci Jezusa Chrystusa. Odwieczny, Nieśmiertelny Bóg, stał się dziećciem i wszedł bardzo namacalnie w dzieje każdego człowieka, stając się do nas podobnym we wszystkim oprócz grzechu. Przygotowując się do przeżywania czasu świąt, nie tyle pochylamy się nad samym faktem historycznym, co starajmy się doświadczyć prawdziwie spotkania z TYM, który jest Λ i Ω , któremu podlega czas, panowanie i wszelka władza w Niebie i na Ziemi.

Ks. Marek Szczepański

Bibliografia:

- * J. GRZEŚKOWIAK, P. SZCZANIECKI, *Boże Narodzenie – II. W liturgii*. W: Encyklopedia Katolicka, t. 2. Lublin, 1976, s. kol. 866–868.
- * The Chronography of 354 AD. Part 6: *The calendar of Philocalus. Inscriptiones Latinae Antiquissimae*, Berlin (1893) pp. 256-278 (tertullian.org) [dostępność: 12.11.2022 r.]
- * J. RATZINGER, *Duch liturgii*, Poznań 2002, s. 89–101.
- * K. DESCHNER *I znowu zapiał kur. Krytyczna historia Kościoła*, t. 2, Gdynia 1996.
- * S. PARPOLA, *The Magi and the Star: Babylonian Astronomy Dates Jesus' Birth Bible Review*, December 2001.

BOŻE NARODZENIE W MALARSTWIE

Centralną prawdą wiary chrześcijańskiej jest prawda o Jezusie Chrystusie jako odwiecznym Synu Bożym, który wraz z nadejściem pełni czasu stał się Człowiekiem. Ta prawda ma swoje odniesienie i oparcie w konkretnym wydarzeniu, jakim jest Boże Narodzenie. Przemienia ono całą naszą rzeczywistość, daje początek nowym czasom, nic więc dziwnego, że jest też jednym z najczęściej pojawiających się tematów sztuki chrześcijańskiej.

Narodziny Chrystusa w Betlejem i złożenie Dzieciątka do żłobu opisują ewangelisti Mateusz i Łukasz, ponadto pierwszy z nich mówi o Mędrcach ze Wschodu, którzy przybyli złożyć Dzieciątku hołd, drugi zaś opisuje Zwiastowanie Pasterzom. Nie mniej znacząca dla kształtowania się malarskiej tradycji przedstawiania Bożego Narodzenia była pobożna wiara chrześcijan pierwszych wieków, spisana w niekanoniczne teksty zwane apokryfami. Z nich dowiadujemy się, że narodziny Chrystusa miały miejsce w grocie, złożonemu w żłobie Dzieciątka pokłon najpierw złożyły zwierzęta - wół i osioł, a Mędrców przybyłych do Jezusa było trzech.

Tajemnica Bożego Narodzenia była przedmiotem malarstwa właściwie od pierwszych wieków istnienia chrześcijaństwa. Stopniowo wykształciły się dwie różne tradycje: na Wschodzie i na Zachodzie. W Bizancjum najczęściej ukazywano Maryję leżącą na pościeli i Jezusa kapanego przez służące. Taki sposób obrazowania sięga czasów pogańskich, w których tak przedstawiano narodziny cesarzy i bogów. Tę tradycję możemy zaobserwować na obrazie Andrieja Rublowa „Narodziny Chrystusa” (fot. 1). Natomiast na Zachodzie Boże Narodzenie zostało w pewien sposób „ocieplone” – głównie za sprawą św. Franciszka z Asyżu i wprowadzonej przez niego tradycji przygotowywania szopki bożonarodzeniowej, która podkreślała bliskość Boga. Malarskie scenerie, towarzyszące przyjściu na świat Chrystusa, zaczęła cechować skromność. Możemy to

zaobserwować w obrazie Giotta di Bondone (fot. 2). Ubóstwo miejsca narodzin Jezusa zostało skonstrasto-

Wprowadzenie w nowy okres liturgiczny

wane z płaszczem okrywającym Maryję, który uwydatnia królewską godność Matki Bożej. Wymowa obrazu jest niezwykle ciekawa - zdaje się panować na nim rozgardiasz: każda owca patrzy w inną stronę, pasterze przyglądają się aniołom, a ci z kolei oddają chwałę Bogu, zwracając się albo ku niebu, albo w stronę żłobu. Tak niejednokrotnie wygląda nasze życie. Skupiamy się na tym, co w danym momencie jest dla nas najważniejsze, choć niekoniecznie jest najważniejsze w rzeczywistości. Właściwego wyboru na tym obrazie zdają się dokonywać tylko ci, którzy są najbliżej Jezusa.

Niezwykle epickim, bardzo wymownym obrazem jest dzieło autorstwa Hugona van der Goesa, stanowiące centrum Tryptyku umieszczonego w ołtarzu Portinarich we Florencji (fot. 3).

Pozornie chaotyczna kompozycja kontrastuje z niezwykłą precyzją przedstawienia szczegółów. W ich natłoku można w pierwszej chwili nie zauważyć Dzieciątka, położonego na klepisku. Małe Jezus jest bardzo ludzki w swej niedoskonałości, zagubieniu i przestachu. Promienieje łagodnym światłem. Maryja klęczy nad nim zamyślona, a jej złożone dłonie układają się w kształt serca dokładnie pośrodku obrazu. Za nią widać pozostałości pałacu króla Dawida zaś obok w ciemności tkwi kamienna kolumna Starego Prawa. Właśnie odchodzi dawny porządek, ustępując miejsca nowemu, pełnemu światła. Po lewej stronie obrazu zza kolumny wychyla się pokorny

Józef, który z szacunku zdjął sandały i przygląda się Noworodkowi z daleka. Z prawej strony widzimy grupę pasterzy o spracowanych dłoniach – ich prostota, zwyczajność kontrastuje z postaciami aniołów o migoczących, niemal bajkowych skrzydłach. Anioły obstawiają wszystkie wolne miejsca obrazu na ziemi i w powietrzu. Natomiast na samym przodzie, na krawędzi obrazu, malarz ustawił martwą naturę – w szklance i fajansowym, malowanym kubku są kwiaty: florenckie, herbowe lilie to zarazem kwiaty Maryi, irysy są jak miecze przebijające przepelnione bólem serce Matki Boskiej, zaś trzy goździki znaczą tyle co trzy gwoździe z Ukrzyżowania. Rzucony za bukietami sнопek zboża, z którego powstanie chleb, zapowiada Ofiarowanie.

W okresie renesansu artyści bardzo wzbogacili miejsce narodzin Jezusa. Szopka stała się samoistną budowlą, często umieszczano ją w ruinach antycznych budowli, które symbolizowały świątynię Salomona, lub na tle gęsto zabudowanych miast. Przykładem takiego dzieła jest centralna część Tryptyku Rogiera van der Weydena (fot. 4). Scenę Bożego Narodzenia tworzy stajenka, w której Maryja modli się do Dzieciątka, zaś asystują jej zastępy aniołów, Józef oraz Peter Bladelin, bogaty mieszczanin z Brugii, który pełnił funkcję skarbnika dworu i wraz ze swoją żoną ufundował ołtarz dla tamtejszego kościoła. W tle ukazano

Wprowadzenie w nowy okres liturgiczny

panoramę średniowiecznego, obwarowanego miasta. Również stajenka jest romańską budowlą z antycznym filarem.

Niezwykle ciekawym obrazem z tego samego okresu jest dzieło „Mistyczne narodziny” autorstwa Sandra Botticelliego (fot. 5). Wyraża ono przede

wszystkim powszechną radość z powodu zwycięstwa dobra nad złem. Na obrazie ludzie bratają się z aniołami, a demony chowają się w czeluści. Jeśli uważnie się przyjrzymy - pod skałą, na której stoi stajenka, zobaczymy niewielkie postaci diabłów, pełzające pomiędzy obejmującymi się aniołami i ludźmi. Wydają się one przywalone i pogiębione narodzeniem Boga - Człowieka.

W odróżnieniu do ekspresyjnych i dynamicznych „Mistycznych narodzin” kolejny piętnastowieczny obraz tchnie równowagą i spokojem. Jego autorem jest Geertgen tot Sint Jans (fot. 6). Artysta ukazał narodzenie Chrystusa w stajence w scenerii nocnej. Mały Jezus leży w żłobku w centralnej części obrazu, z prawej strony pochyla się nad nim Maryja, a z lewej grupa aniołów. Wszystkie postaci są oświetlone moc-

nym światłem bijącym od Dzieciątka, natomiast w głębi obrazu możemy dostrzec dwa pozostałe źródła światła, ukazujące postać Anioła, który oznajmia pasterzom wieść o narodzinach Pana. Z prawej strony Geertgen tot Sint Jans ukazał św. Józefa, pogrążonego w ciemnościach. Pełni on drugoplanową rolę zgodnie z ówczesną ikonografią chrześcijańską.

Zastosowaniem światła zachwyca również późniejszy, siedemnastowieczny obraz „Adoracja pasterzy”, którego twórcą jest Matthias Stom (fot. 7). Kompozycja postaci zdaje się mówić, że nie ma

Wprowadzenie w nowy okres liturgiczny

nikogo i niczego ważniejszego od Niemowlęcia, które jest źródłem światła. Im dalej jest nasza rzeczywistość, codzienność, tym bardziej niknie w cieniu, a my mamy się wpatrywać i wsłuchiwać w Kogoś najważniejszego.

Podobnie zogniskowany na postaci Jezusa jest obraz „Pokłon pasterzy” (fot. 8). Jego autorem jest

nieokreślonym wnętrzu siedzą dwie kobiety. Jedna z nich, ukazana frontalnie, ubrana w czerwoną, skromną i pozbawioną ozdób suknię trzyma na kolanach uśpionego Niemowlę, ciasno otulone w powijaki. Dzieciątko ma perkaty nosek, na który pada światło świecy, trzymanej przez drugą kobietę, widoczną jedynie z profilu i częściowo ginącą w mroku. Jest to kontemplacja cudu tych niezwykłych Narodzin, dzięki którym światło przewyciężyło mrok, a życie śmierć.

Bardzo różne były wyobrażenia artystów dotyczące narodzin Jezusa, niekiedy wpisane w jakąś konwencję, niekiedy przełamujące ją – wszystkie one jednak pozwalają nam ciągle na nowo uświadamiać sobie, jak bardzo „Bóg umiłował świat, że Syna Jednorodzonego dał”. Niech ta prawda towarzyszy nam każdego dnia, ale w sposób szczególny w czasie Świąt Bożego Narodzenia – kiedy to Słowo stało się Ciałem i zamieszkało wśród nas.

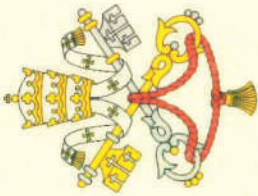
Agnieszka Błachuta

Bartolome Esteban Murillo. Malarz przedstawił w niezwykle ciepły sposób scenę przybycia grupy pasterzy do grotty w Betlejem. Rodzina, pasterze i zwierzęta – wszyscy skupieni są wokół Dzieciątka. Na twarzach postaci widać subtelne uśmiechy, wyrażające zachwyt dla cudu narodzin Zbawiciela.

Na końcu chciałabym przedstawić obraz, który ukazuje tajemnicę Wcielenia poprzez bardzo zwyczajną scenę, w której nie ma nieba z jaśniejącą gwiazdą betlejemską, chórów anielskich, św. Józefa, żłóbka czy świętych symboli, a jednak tchnie ona czystym sacrum. Jest to dzieło Georges de La Tour pt. „Nowonarodzony” (fot. 9). W bliżej

Prot. N. 1288/22/I

DECRETUM

PAENITENTIARIA APOSTOLICA, ad augendam fidelium religionem animarumque salutem, vi facultatum sibi specialissimo modo a Sanctissimo in Christo Patre et Domino Nostro, Domino Francisco Divina Providentia Papa tributarum, attentis precibus nuper allatis a Rev. do Mariano Bocko, Parocho Corporis Domini Paroeciae de Iaroslao, Premisiensis Latinorum Archiepiscopos, Ex. mo Archiepiscopo Metropolita enixe favente, in septingentesimo ipsius Paroeciae necnon quingentesimo eiusdem Collegialis Capituli anniversario, de caelestibus Ecclesiae thesauris benigne concedit plenariam Indulgentiam, suets sub conditionibus (sacramentali Confessione, eucharistica Communionem et orationem ad mentem Summi Pontificis) a chrisifidelibus vere paenitentibus atque caritate compulsis a die XXVI Novembris MCMXXII, in pervigilio Dominicæ I Adventus usque ad diem XXI Decembris MCMXXIII lucrandam, quam etiam animabus fidelium in Purgatorio detentis per modum suffragii applicare possint, si paroecialem Corporis Domini ecclesiam in forma peregrinationis inviserint et ibi iubilantibus rithibus devote interfuerint, vel saltem per congruum temporis spatium piis vacaverint considerationibus, concludendis Oratione Dominicæ, Symbolo Fidei invocationibusque Beatæ Mariæ Virginis.

Senes, infirmi omnesque qui gravi causa domo exire nequeunt, pariter plenariam consequi poterunt Indulgentiam, concepta detestatione cuiusque peccati et intentione praestandi, ubi primum fuerit, tres consuetas condiciones, si iubilantibus celebrationibus se spiritualiter adiunxerint, precibus doloribusque suis vel incommodis propriae vitae misericordiam Deo oblati.

Quo igitur accessus, ad divinam veniam per Ecclesiae claves consequendam, facilius pro pastoralis caritate evadat, haec Paenitentia enixe rogat ut Parochus et sacerdotes, opportunitis facultatibus ad confessiones excipiendas praediti, prompto et generoso animo, celebrationi Paenitentiae sese praebeant.

Præsenti per paroecialem Iubilaeum valituro. Non obstantibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae, ex aedibus Paenitentiarum Apostolicarum, die I mensis Decembris, anno Dominicæ Incarnationis MCMXXII.

Marius Lud. Siawyc
Parochus Iaroslao

Antostolimus Nydel
Refereus

DEKRET

Penitencjaria Apostolska,

dla pogłębienia pobożności wiernych i zbawienia dusz, na mocy uprawnień przyznanych jej przez Najdostojniejszego w Chrystusie Ojca Franciszka, z Opatrzności Bożej Papieża, uwzględnivszy prośby skierowane niedawno przez Czcigodnego Proboszcza Parafii pw. Bożego Ciała w Jarosławiu w archidiecezji przemyskiej obrządku łacińskiego Ks. Mariana Bocho, gorliwie wspieranego przez J.E. Ks. Abp Adama Szala, Metropolite przemyskiego, w 700 rocznice istnienia tej parafii i 500 rocznice istnienia tamtejszej kapituły, z niebiańskiego skarbcza Kościoła udziela łaskawie odpustu zupełnego pod zwykłymi warunkami (spowiedź sakramentalna, Komunia święta, modlitwa w intencjach Ojca Świętego) wiernym szczerze żałującym za swoje grzechy i kierującym się miłością, do otrzymania od dnia 26 listopada w wigilię I Niedzieli Adwentu do dnia 31 grudnia 2023 roku, który uzyskać można również darowanie dla dusz w czyśćcu cierpiących, jeśli parafianin nawiedzi kościół w formie pielgrzymki, uczestnicząc w uroczystościach jubileuszowych, lub spędzi odpowiedni czas na modlitwie w kościele, włączvwszy w nią również modlitwę pańską, symbol wiary i modlitwy do Matki Bożej.

Osoby w podeszłym wieku, chorzy i wszyscy, którzy z poważnej przyczyny nie mogą opuścić domu, mogą także uzyskać odpust zupełny, jeśli — wzbudivszy w sobie odrazę do wszelkiego grzechu i pragnienie wypełnienia, gdy tylko będzie to możliwe, trzech przyjętych zvczajowo warunków — włączą się duchowo w obchody jubileuszowe, ofiarując miłosiernemu Bogu, swoje modlitwy i cierpienia oraz doświadczone przez nich życiowe niedogodności.

Aby łatwiej dostąpić łaski przebaczenia na mocy władzy kluczy Kościoła, za sprawą miłości pasterskiej, nasza Penitencjaria usilnie prosi, aby Ksiądz Proboszcz i kapłani, posiadający odpowiednie uprawnienia do spowiadania, z ochoczym i wspaniałomyślnym nastawieniem podjęli się sprawowania sakramentu pokuty.

Obowiązuje tylko przez czas jubileuszu parafii, bez względu na jakiegolwiek inne postanowienia.
Wydano w Rzymie, w siedzibie Penitencjarii Apostolskiej, dnia 1 grudnia, Roku Pańskiego 2022.

Maurus Kard. PIACENZA
Penitencjarz Większy
Krzysztof NYKIEL
Regens

PAENITENTIARIA APOSTOLICA

Prot. N. 1289/22/I

DECRETUM

PAENITENTIARIA APOSTOLICA, vi facultatum sibi specialissimo modo a Sanctissimo in Christo Patre et Domino Nostro, Domino Francisco Divina Providentia Papa tributarum, Exc.mo ac Rev.mo Patri Domino Adamo Szal, Archiepiscopo Metropolitae Premisliensi Latinorum, benigne concedit ut, in iubilaeo Corporis Domini Paroeciae de Iaroslao, die pro fidelium utilitate eligendo, post litatum divinum Sacrificium, impertiat omnibus christifidelibus adstantibus qui, vere paenitentes atque caritate compulsi, iisdem interfuerint sacris, **papalem Benedictionem** cum adnexa *plenaria Indulgentia*, suetis sub condicionibus (sacramentali Confessione, eucharistica Communionem et Oratione ad mentem Summi Pontificis) lucranda.

Christifideles qui **papalem Benedictionem** devote acceperint, etsi, rationabili circumstantia, sacris ritibus physice non adfuerint, dummodo ritus ipsos, dum peraguntur, ope communicationis instrumentorum propagatos pia mentis intentione secuti fuerint, *plenariam Indulgentiam*, ad normam iuris, consequi valebunt.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Paenitentiarum Apostolicarum, die I mensis Decembris, anno Dominicae Incarnationis MMXXII.

Maurus Card. Piacenza
MAURUS Card. PIACENZA
Paenitentiarum Maior

Christophorus Nykiel
CHRISTOPHORUS NYKIEL
Regens

Jubileusz 700-lecia

Por. Nr 1289/22/I

DEKRET

Penitencjaria Apostolska,

na mocy uprawnień przyznanych jej przez Najdostojniejszego w Chrystusie Ojca Franciszka, z Opatrzności Bożej Papieża, zezwala łaskawie J.E. Ks. Abp Adamowi Szalowi, arcybiskupowi metropolii przemyskiemu, aby z racji jubileuszu Parafii Bożego Ciała w Jarosławiu, wybrawszy dzień właściwy dla pożytku wiernych, po odprawieniu (sprawowaniu) Najświętszej Ofiary udzielił wszystkim obecnym wiernym, którzy szczerze żałują za swoje grzechy i kierują się miłością w niej uczestniczącym Papieskiego Błogosławieństwa z przypisanym do niego odpustem pod zwykłymi warunkami (spowiedź sakramentalna, Komunia święta, modlitwa w intencjach Ojca Świętego)

Wierni, którzy pobożnie przyjmą Papieskie Błogosławieństwo, nawet jeśli z uzasadnionych przyczyn nie będą mogli uczestniczyć fizycznie w świętych obrzędach, ale podczas ich sprawowania będą się łączyć z nimi duchowo za pośrednictwem przekazu telewizyjnego lub radiowego, również mogą uzyskać odpust zupełny po spełnieniu wymaganych prawem warunków.

Obowiązuje bez względu na jakiegokolwiek inne postanowienia.

Wydano w Rzymie, w siedzibie Penitencjarii Apostolskiej, dnia 1 grudnia, Roku Pańskiego 2022.

Maurus Kard. PIACENZA
Penitencjarz Większy

Krzysztof NYKIEL
Regens

Jubileusz 700-lecia

ORĘDZIE ROKU JUBILEUSZOWEGO

Drodzy Bracia i Siostry!!

Zwiastuję Wam radość wielką!!! W 2022 roku po narodzeniu Chrystusa, w 9 roku pontyfikatu ojca świętego Franciszka, w 6 roku posługi biskupa przemyskiego Adama Szala, uroczyste ogłaszamy święty rok jubileuszowy parafii Bożego Ciała w Jarosławiu z racji 700-lecia jej istnienia.

W roku 1323 z Bożej opatrności i posługi biskupa lubuskiego Stefana została utworzona parafia rzymsko-katolicka. W święty jubileusz wpisuje się wydarzenie powołania kolegiaty w Jarosławiu w kościele Wszystkich Świętych w dniu 4 lipca 1523 przez biskupa Rafała Leszczyńskiego.

W roku 2023, 24 czerwca w uroczystość Narodzenia św. Jana Chrzciciela odbędą się centrale uroczystości jubileuszowe.

Jubileuszowemu świętowaniu będą towarzyszyć liczne obchody, a jego zakończenie nastąpi 31 grudnia 2023 roku, w ostatnim dniu roku świętego, kiedy na zakończenie uroczystej Eucharystii, drzwi jubileuszowe zostaną zamknięte.

Hasłem świętego roku są słowa Jezusa: „Ja Jestem Dobrym Pasterzem”, które Wam uroczyste ogłaszamy i oznajmiamy.

Niech Święty rok jubileuszowy naszej parafii stanie się dla wszystkich wierzących w Pana naszego Jezusa Chrystusa szczególnym czasem łaski i zbawienia.

Z liturgii rozpoczęcia roku jubileuszowego z 26.11.2022
Opracował ks. Marek Szczepański

SŁOWO KS. PROBOSZCZA MARIANA BOCHO NA ROZPOCZĘCIE ROKU JUBILEUSZOWEGO

700 lat idzie przez jarosławską ziemię Jezus, który powiedział o sobie że jest Dobrym Pasterzem, i zna owce swoje po imieniu i one Go znają i idą za Nim. Daje pokarm na życie wieczne i ofiaruje im swoje życie, aby miały nowe życie, życie w obfitości. I według Księgi Ezechiela zagubione odszukuje, zabłąkane sprowadza z powrotem, skaleczone opatruje, chore umacnia, a tłuste i mocne ochrania. Ta rzeczywistość opisana w Piśmie Świętym realizuje się przez 7 wieków tu na jarosławskiej ziemi!

Dzisiaj dziękujemy Dobremu Pasterzowi za 700 lat tej błogosławionej i zbawczej obecności! Jest to niezwykła i doniosła historia, i na niej budujemy nasze dziś, mając równocześnie świadomość, że jest wielce zobowiązująca.

Dlatego też Rok Jubileuszowy chcemy przeżywać

Jubileusz 700-lecia

jako Rok Dobrego Pasterza, aby poznawać Jego głos i iść za Nim i posiąść wysłużone przez Niego nowe życie, trwać w nim i wzrastać. Aby też przekazać to bogate dziedzictwo wiary pokoleniom, które idą po nas.

Witam bardzo serdecznie obecnego wśród nas ks. abpa Józefa Michalika dziękując mu za obecność, za otwarcie jubileuszowych drzwi, za podjęty trud przewodniczenia liturgii i wygłoszenie słowa...

Witam kapłanów, kapituły jarosławskiej, która obchodzi 500-lecie swojego istnienia a została powołana, aby podejmować pasterski trud na rozległym terenie ówczesnej jarosławskiej parafii.

Witam kapłanów miasta, zwłaszcza proboszczów, których parafie mają swoje korzenie w tej naszej Bożego Ciała, którą słusznie możemy określać mia-

nem matki.

Z Wszystkich przybyłych wiernych mieszkańców miasta i parafii, poczet sztandarowy Katolickiego Publicznego Liceum Ogólnokształcącego... Pozdrawiam łączących się z nami przez tv i radio fara, zapraszam do wspólnej modlitwy.

Niech ta nasza modlitwa przed tronem Bożej Rodzicielki Królowej Rodzin będzie na chwałę Bożą i pożytek nasz! Niech Dobry Pasterz będzie uwielbiony i nam błogosławi i prowadzi w naszą przyszłość, w którą chcemy Go na nowo zaprosić!

Jako wotum wdzięczności za bogate dziedzictwo 7 wieków będzie budowana nowa świątynia pod wezwaniem Dobrego Pasterza i Dobrego Łotra dlatego dzisiejsza składka będzie jako pierwsza przeznaczona na realizację tego projektu.

SŁOWO KS. PROBOSZCZA MARIANA BOCHO NA ZAKOŃCZENIE UROCZYSTOŚCI ROZPOCZĘCIA ROKU JUBILEUSZOWEGO

Bardzo dziękuję ks. Arcybiskupowi: w to 700lecie wpisuje się blisko 30 letnia posługa pasterska naszego ks. Arcybiskupa. Niech mi wolno będzie podziękować ks. Arcybiskupowi w imieniu nas wszystkich za pasterską obecność na jarosławskiej ziemi, w jarosławskich parafiach i ośrodkach duszpasterskich: zawsze z dobrym ewangelicznym słowem, odważnym i pełnym nadziei, z zachętą do wysiłku na rzecz większego dobra, za dobre mądre rady! Za dar modlitwy i ofiarowanego ojcowskiego serca i dar czasu dla naszego miasta, wszystkich parafii, wreszcie za ofiarowany dar cierpienia zwłaszcza ostatnich lat! Niech Dobry Pasterz nagradza i daje siłę i łaski i potrzebne zdrowie. Niech wspiera ks. Arcybiskupa Ta, której włożyłeś na skronie złote korony! Matka Boża Śnieżna Królowa Rodzin! Przyjmij od nas pamiątkowy dar – Jej wizerunek wykonany z bursztynu! Bóg zapłać!

Bardzo dziękuję za obecność kapłanom z kapituły jarosławskiej, księżom proboszczom, księżom z dekanatu! Dziękuję za włączenie dzwonów na znak jedności, bo to jubileusz wszystkich parafii jarosławskich...

Bardzo dziękuję wszystkim za obecność, modlitwę...

Dziękuję Radiu Fara za przekaz naszej uroczystości na teren nie tylko diecezji... Tym wszystkim którzy włączyli się w przygotowanie: kapłanom, siostram zakonnym, scholii i panu organizatorze, panu kościelnemu, paniom które podjęły trud przygotowania wieńca jubileuszowego oraz paniom z kuchni... Bóg zapłać!!!

Niech Dobry Pasterz przez posługę ks. Arcybiskupa nam błogosławi!

**WIELKI JUBILEUSZ 700 – LECIA
PIERWSZEJ JAROSŁAWSKIEJ PARAFII**

Przed setkami lat na jarosławskiej ziemi zapłonął ogień wiary, który przez wieki owocował wielkimi dziełami, słowami Ewangelii, które przekazywane z pokolenia na pokolenie budowały wspólnotę. Dziś ta wspólnota wiary staje z pieśnią dziękczynienia, a zarazem z odpowiedzialnością, aby nic z tego dziedzictwa nie utracić i pielęgnować to, co w darze zostawili potomni. Otwierając rok jubileuszowy, chcemy z jednej strony ukazać tę prawdę, że przed 700 laty jacyś ludzie przynieśli tutaj pochodnię wiary i na ziemi jarosławskiej zaczęli głosić Ewangelię, budzić wiarę w Chrystusa, a ukoronowaniem tego etapu było powołanie parafii w 1323 r. przez biskupa lubuskiego Stefana – powiedział ks. Marian Bocho, proboszcz parafii Bożego Ciała w Jarosławiu. Ta data przynagliła nas, abyśmy przeżywali rok jubileuszowy, który ma na celu dziękczynienie Panu Bogu za dar wiary, która trwa już od 700 lat – podkreślił. Rok jubileuszowy w parafii Bożego Ciała odbędzie się pod hasłem: „Ja jestem dobrym pasterzem. Owce znają mój głos i idą za mną”. Pierwszy kościół w Jarosławiu, pod wezwaniem św. Mikołaja, wybudowano na dzisiejszym terenie Opactwa. Kolejną świątynią parafialną była kolegiata Wszystkich Świętych na rynku, naprzeciwko ratusza. Z jubileuszem związane jest także 500-lecie kolegiaty jarosławskiej powołanej na rzecz głoszenia Ewangelii okolicznym miejscowościom.

Pierwszym etapem obchodów było uroczyste otwarcie drzwi jubileuszowych. Wierni, którzy stali na placu kościelnym, oraz asysta, kapłani i abp Józef Michalik, którzy stali przed drzwiami, mieli świadomość brzemienia odpowiedzialności, która na nich spoczywa, aby nieść dalej dziedzictwo wiary minionych wieków. Następnie zapłonęła świeca jubileuszowa, symbol Chrystusa, który mówi o sobie: „Jestem światłością świata, kto idzie za Mną, nie będzie chodził w ciemności” (por. J 8,12). Od świecy jubileuszowej zapalono kolejne świece,

symbol powstających parafii, które zostały wydzielone z parafii kolegiackiej. Do 1971 r. w mieście istniała tylko jedna parafia i dopiero od tamtego czasu zaczęły powstawać nowe parafie. W sumie takich „parafii córek” powstało aż 42 w mieście i w okolicach. Następnie całe zgromadzenie przeszło do świątyni. Tam odśpiewano I nieszpory Adwentu, a następnie celebrowano Mszę św., która zainicjowała jubileusz. We wspólnym świętowaniu wzięli udział wierni i duszpasterze z całego miasta. Jak zaznacza ks. Marian Bocho, intencją organizatorów było włączenie całego miasta do świętowania, ponieważ przed wiekami głoszona Ewangelia dotarła do wszystkich mieszkańców. W homilii emerytowany metropolita przemyski abp Józef Michalik zarysował kontekst historyczny czasów, w których powstawała pierwsza parafia w Jarosławiu. Zaznaczył, że były to ciężkie i trudne czasy. Dodał, że w tych czasach pojawiali się także ludzie, którymi kierował Pan Bóg w powstaniu nowych dzieł. – Jarosław ma taką cechę, że w powstawaniu dobrych dzieł mają wielki udział kobiety. Pierwszą fundację jezuitów założyła Zofia z Odrowążów, tych samych, z których pochodzili święci. Fundacja kapituły kolegiackiej w 1523 r. odbyła się dzięki staraniom Jadwigi z Wawrzyszyna, wdowy po Spytku III Jarosławskim i ich córek Anny i Magdaleny – zauważył kaznodzieja. I dodał: – Dziś patrzę też z nadzieją, bo Jarosław ma pewną dynamikę. Słyszeliśmy przed chwilą, że powstaje nowa parafia. To będzie pierwszy kościół w Polsce poświęcony w tych latach Dobremu Łotrowi – powiedział arcybiskup. Zauważalnym akcentem jedności całego miasta w przeżywaniu tego jubileuszu były dzwony wszystkich miejskich parafii, które tubalnymi dźwię-

Jubileusz 700-lecia

kami obwieszczały na samym początku rozpoczęcie roku jubileuszowego.

Przygotowania do jubileuszu miały charakter zarazem duchowy, jak i materialny. Te pierwsze trwały 10 lat. Każdego roku rozważano jedno przykazanie Boże przez artykuły publikowane na łamach parafialnej gazetki *W cieniu kolegiaty*. Natomiast przez ostatnie dziewięć miesięcy odbywała się nowenna przed uroczystością otwarcia roku jubileuszowego. W tych rozważaniach podkreślano znaczenie parafii, znaczenie życia wiarą. Zapraszani goście przybliżali tę tematykę, a także mówili o znaczeniu właściwego przeżywania jubileuszu. Materialne przygotowania to natomiast renowacja polichromii kolegiaty, która trwa już od kilku lat i przywraca świetność świątyni. Drugim materialnym dziełem, które przygotowuje do jubileuszu, jest powołanie Muzeum 700-lecia im. św. Jana Chrzciciela i św. Jana Ewangelisty przy parafii Bożego Ciała w Jarosławiu. Nazwa muzeum jest związana z pierwszym tytułem kościoła kolegiackiego. Kosztowało to wiele pracy. Przygotowanie podziemi kolegiaty wymagało wywiezienia mnóstwa ziemi. Wysilek się opłacał, gdyż teraz wszystkie eksponaty i zabytki można pokazać szerszemu gronu zwiedzających. Trzeci element tej wdzięczności, który także będzie miał charakter materialny, to nowy kościół pod wezwaniem Dobrego Pasterza i Dobrego Łotra na nowym mieście, budowany tam, gdzie powstają nowe osiedla. To takie wotum wdzięczności za 700 lat obecności światła Ewangelii na jarosławskiej ziemi. Chcemy, by ten jubileusz posłużył do przekazania pokoleniom, które po nas idą, jaśniejszego oblicza Chrystusa – podsumował ks. Marian Bocho.

*Ks. Maciej Flader
Niedziela przemyska*

Jubileusz 700-lecia

JUBILEUSZ 700 LAT POWSTANIA PIERWSZEJ PARAFII W JAROSŁAWIU

Rok Pański 2022, 26 listopada, godz. 17,00.
Rozdzwoniły się dzwony w jarosławskich kościołach,
ogłaszając epokowe wydarzenie:
700 lat powstania pierwszej parafii w Jarosławiu.

Wraz z dzwonami mocno zabiły serca Ludu Bożego,
stojącego w ciszy i milczeniu przed zamkniętymi
drzwiami kościoła - kolegiaty, czekającego na oficjalne,
symboliczne otwarcie Bramy świątyni.

Chór śpiewa słowa Psalmisty:

*Bramy podnieście swe szczyty
I unieście się prastare podwoje
aby mógł wkroczyć Król chwały.*

I nastąpił ten moment.

W pięknej oprawie liturgicznej -

Pasterz Kościoła Świętego Józef Michalik,
przez trzykrotne uderzenie młotkiem w drzwi świą-
tyni,

dokonuje aktu oficjalnego otwarcia Bramy Kościoła.

I jako pierwszy wchodzi przez tę Bramę.

Za nim ks. Marian Bocho, kolejny - po 700 latach -
Duszpasterz małej owczarni Chrystusowej - parafii.

W dalszej kolejności wchodzi duchowni purpuraci
w swoich uroczystych, kolorowych szatach
i zwykli kapłani.

Za Pasterzami szedł Lud Boży w modlitewnym
nastroju.

Czuło się doniosłość chwili, a wiara podpowiadała
że na czele tego Orszaku szedł sam Chrystus,
Najwyższy Pasterz Kościoła, choć niewidzialny
ale Obecny.

Chrystus, przez swoją Mękę, Śmierć na Krzyżu
i przez Zmartwychwstanie, założył Kościół św.,
w Nim żyje i otwiera nam Bramy Nieba.

Serce rozpieęła duma, że należymy do Kościoła,
Który jest wiecznie żywy.

I że bramy piekielne nie zwyciężą Go.

Nie zwyciężyły Go w Jarosławiu przez 700 lat.

Przetwał.

O żadnej instytucji świata nie można powiedzieć,
że jest wiecznie żywa, tylko o Kościele Chrystusowym.

Radość i wdzięczność opanowały serca.

Chciało się głośno wołać:

*Witaj, Kościele Święty, Matko nasza!
Która prowadzisz nas do Bram Nieba!*

Wewnątrz świątyni dalszy ciąg uroczystości.

Rozpoczęły się od zapalenia Świecy Jubileuszowej
przez Arcypasterza i zapalenia siedmiu świec
przez proboszczów siedmiu parafii jarosławskich.

Świeca Jubileuszowa będzie świecić przez cały rok
i przypominać Chrystusa, Który jest Światłością świata
i prowadzi nas do wiecznej światłości.

Dalsze ceremonie, to Nieszpory,

a po nich uroczysta Msza św., sprawowana
przez kilkudziesięciu kapłanów,
pod przewodnictwem Arcypasterza Jozefa.

Lud Boży w skupieniu uczestniczył
w Najświętszej Ofierze Chrystusa.

Z uwagą wsłuchiwał się w Słowo Boże
i homilię wygłoszoną przez Arcypasterza.

A potem wyznanie wiary:

*Wierzę w Jeden, Święty, Powszechny
i Apostolski Kościół -*

wybrzmiało z większą mocą i świadomością
niż zwykle.

Uroczystość dostojna i majestatyczna,
unosząca ducha ku Niebu.

Piękna kolegiata na ten czas jeszcze bardziej
wypiękniała.

A Matka Boża, Królowa Rodzin,

Dostojna Pani w aureoli świętości -
stała się bielsza nad śnieg.

Ona zna wszystkie swoje dzieci po imieniu.

Jubileusz 700-lecia

Od wieków prowadzi je do swego Syna.
Ona, Najczulsza Matka stoi na straży rodzin
i ochrania ich od nieszczęść.

Ona, Matka kapłanów
i Wychowawczyni młodzieży -
z matczyną troską otacza ich dusze
i pragnie, by były piękne i czyste
W Niej nasza Moc i Siła!

* * *

Uroczystości Jubileuszowe uświadomiły nam jeszcze
bardziej,
czym jest Kościół św.
I że bez Kościoła ciężko jest żyć i ciężko umierać.

POST SCRIPTUM

Odczuwało się, że w tej uroczystości
uczestniczą ci, którzy tworzyli siedemset letnią histo-
rię
parafii jarosławskiej.
Z ostatniego stulecia choćby wspomnieć
proboszcza **ks. Bronisława Fiłę**,
który odszedł do Pana właśnie w dniu 26 listopada.
To Kapłan, który swoją gorliwością wprost porывał
wszystkich do Boga.
Zabiegał o piękno świątyni kolegiackiej
w sensie materialnym, a jeszcze bardziej zabiegał
o żywy Kościół - Lud Boży.

Historię Kościoła jarosławskiego
tworzył również nieprzeciętny Kapłan
Mieczysław Lisiński, nazywany: *Ojciec ubogich
i sierot*,
czyli Budowniczy **Kościola ubogich**.

Sercem Kościoła jarosławskiego była
Anna Jenke - dziś **Sługa Boża**, która mówiła,
ze parafia to taka *mała owczarenka*, z którą ona
utożsamiała się i czuła się za nią odpowiedzialna.

Nie można nie wspomnieć Kapłana o wielkim sercu
i mądrości Bożej **Franciszka Rzęsę**, który na wzór
Św. Brata Alberta zbudował swoją „Ogrzewalnię”
dla Bezdomnych.

A na wzór Matki Teresy z Kalkuty - stworzył
umierającym warunki do godziwej śmierci.
Dla młodych natomiast stwarzał Ośrodki, gdzie

mogli
pogłębiać swoje więzi z Chrystusem przez rekolekcje.

Te kilka przykładów są dowodem na to,
że Kościół Chrystusowy uczy żyć
szlachetnie, bosko, święcie i prowadzi wszystkich
do wiecznego szczęścia, to jest do zbawienia.

parafianka
parafii p/w Bożego Ciała

GRATULACJE I ŻYCZENIA dla

Czcigodnego Księdza Dziekana

MARIANA BOCHO

Z okazji nominacji Czcigodnego Księdza Prałata
na urząd Dziekana,
Towarzystwo Przyjaciół Anny Jenke składa
serdeczne
gratulacje i najlepsze życzenia;
Niech do pełnienia nowych zadań w posługi-
waniu
Ludowi Bożemu, Jezus Chrystus obdarza Ks.
Dziekana
obfitymi łaskami i błogosławieństwem.
A Matka Boża Królowa Rodzin,
podpowiada co czynić, by Lud Boży z kolegiac-
kiej parafii
był coraz lepszy, coraz świętszy
Życzymy również dobrego zdrowia, radości
i pokoju serca
przy wsparciu dobrych, życzliwych ludzi
z bliska i daleka.

Pozostajemy z należnym szacunkiem
i pamięcią w modlitwie

W imieniu Towarzystwo
Rafał Solski - prezes

Jarosław, 29 listopada 2022 r.

Jubileusz 700-lecia

BEZ MATKI BOŻEJ NIC NIE ZACZYNAĆ...

W niedzielę 4 grudnia jako dopełnienie otwarcia Roku Jubileuszowego odbył się w kolegiacie Jubileuszowy Maryjny Koncert Dziękczynny w wykonaniu solisty Andrzeja Voziana ze Lwowa, a poprowadził go Jacek Ścibor - Profesor Zespołu Szkół Muzycznych w Jarosławiu. Wcześniej, na każdej Mszy św. Artysta śpiewał maryjną pieśń: „*Od Jutrzenki Ty jesteś piękniejsza*”, aby zachęcić do udziału w tym wyjątkowym wydarzeniu, stąd na koncercie zjawilo się sporo ludzi nie tylko przynależących do Żywego Różańca, którzy w tym dniu odbywali swoje comiesięczne spotkanie, ale także melomani zgłębiający tajniki muzyki religijnej, w tym przedstawiciele Zespołu Szkół Muzycznych Jarosławiu.

Wprowadzając do koncertu prof. Jacek Ścibor powiedział: *Przeżywamy 700 lat obecności Ewangelii na ziemi jarosławskiej. Stąd jubileusz to wyjątkowy, niepowtarzalny. Jest to czas wdzięczności, refleksji, zadumy nad dziejami chrześcijańskiego życia wiarą przez poszczególne pokolenia.* Nawiązał też do słów Sługi Bożej Anny Jenke, która powiedziała: „*Bez Matki Bożej nic nie zaczynać, z Nią wszystko się uda*”, stąd tematyka recitalu w głównej mierze została poświęcona Maryi - Matce Boga, w ten sposób chcemy zawierzyć Jej rozpoczęty uroczysty Rok Jubileuszowy, aby przyniósł piękne owoce w życiu nie tylko parafii.

Profesor kontynuując myśl mówił, że: *Muzyka była zawsze nieodzownym elementem wszelkiego świętowania. Symbolizuje radość, uświetnia uroczystości. Muzyka towarzyszy każdemu człowiekowi od pierwszych chwil jego życia. Dźwięki, które go otaczają mają istotny wpływ na kształtowanie osobowości, wrażliwości na piękno i uczucia.* Zwrócił uwagę, że szczególnym rodzajem muzyki jest ta, ukierunkowana na SACRUM, na ABSOLUT czyli na BOGA. Przypomniał też, że śpiewak - wokalista musi mieć świadomość tego wszystkiego, jakie utwory w warstwie semantycznej i muzycznej będzie wykonywał. Musi pamiętać o tym, że teksty, które za chwilę będzie

wyśpiewywał żyją od dawien dawna, oddychając swoją własną, sakralną historią. Są to bowiem teksty święte – teksty najgłębszych i najbardziej ufnych modlitw, które człowiek kierował do Boga i do Trójcy Świętej oraz do Matki Najświętszej prosząc ich o pomoc, o wsparcie, o wstawiennictwo, o ratunek.

W ten adwentowy wieczór Andrzej Vozian wykonał utwory różnych epok – od muzyki dawnej, po pieśni współczesne. Na program koncertu zostały opracowania modlitwy *Ave Maria* – pierwsze, którego autorstwo przypisywane jest Cacciniemu, kolejne będące dziełem mistrza okresu romantyzmu – Ferenc Schuberta, aż po współczesne opracowanie autorstwa Roberta Prizemana. Kolejnymi utworami, które zaprezentował Artysta były *Pie Jesu*, składające się na *Requiem* autorstwa Andrew Lloyd'a Webber'a, *Panis Angelicus* (tł. Chleb anielski) Cesara Francka oraz pieśni *Serdeczna Matko, Najlepszej z Matek* oraz *Już światło dzienne mrok przestania*. Ostatnim utworem wykonanym na cześć Maryi była pieśń, której słowa refrenu stają się ufną prośbą o Jej wstawiennictwo: *Matko która nas znasz, z dziećmi twymi bądź,*

Jubileusz 700-lecia

na drogach nam nadzieją świeć, z nami idź. Śpiewaną pieśń przez solistę podjęli wszyscy uczestnicy koncertu i wspólnie śpiewali prosząc Maryję, by nam drogę wskazywała, aby do Syna nas prowadziła, aby pokój świata dała. Te słowa nabrały szczególnej wymowy w kontekście trwającej wojny na Ukrainie a zarazem obecności Artysty z Ukrainy. Stały się żarliwą modlitwą o zwycięstwo pokoju i zakończenie bezsensownej zadającej tyle cierpienia wojny.

Ks. Proboszcz dziękując Artystce za obecność i podjęty trud, wykonania pieśni nie tylko urzekającym głosem, ale śpiewanych sercem zauważył, że wpatrując się w cudowne oblicze „jaśniejące łaskawością” Matki w Jej obrazie w jarosławskiej kolegiacie i wsłuchując się w pięknie wykonane pieśni maryjne także nasze serca śpiewały z radością: Ave Maria, uświadamiając sobie, że Ona jest tu z nami i słucha naszej modlitwy. Tak było w 700-letniej historii naszej parafii i tak będzie w przyszłości. Podkreślił też, że zaśpiewana z wyjątkową mocą i uczuciem przez Artystkę fraza: „u której serce otarte każdemu”, poruszyła go szczególnie. Ten koncert pomógł nam wszystkim rozradować się w Bogu z Maryją. Kończąc wyraził życzenie, aby ten rozpoczęty Rok Jubileuszowy był takim czasem uwielbienia Boga z Maryją i z Nią rozradowania się w Nim, naszym Zbawicielu.

Prof. Jacek Ścibor zakończył to niecodzienne spotkanie cytując jednego z najwybitniejszych pisarzy w historii Stefana Żeromskiego „O Muzyce”: „Najlepsza towarzyszką i opiekunką nasza. Bez niej myśl nie miała by skrzydeł. Ona prostuje drogi mylne i wyprowadza z bagien.”, a jako znawca muzyki i wybitny pedagog z zakresu emisji głosu po zakończonym koncercie dał piękne świadectwo o naszym śpiewaku – artyście: *Andrzej Voziiian to młody, obiecujący tenor o ciekawej urodzie głosu. Jego interpretacje pieśni jakie mieliśmy okazję wysłuchać ukazują bogatą osobowość artystyczną śpiewaka, możliwości ekspresyjne i techniczne. Zróżnicowane wyrazowo ujęty wiernych pełną uniesień głębią artystyczną. Nasz Gość zainte-*

resował słuchających go swoim śpiewnym i jednocześnie lirycznym rodzajem głosu, jakim jest obdarzony. Wyraził też nadzieję, że jarosławscy melomani będą mieli okazję podziwiać tego młodego artystę jeszcze nie raz w Jarosławiu, mieście przyjaznym ludziom kultury.

Michał Daleszczyk

JEZUS DOBRYM PASTERZEM

Drodzy Czytelnicy!

Rok 2023 dla naszej wspólnoty parafialnej to rok jubileuszowy 700-lecia powstania pierwszej parafii w Jarosławiu. Słowa Jezusa z Ewangelii św. Jana: „Ja jestem Dobrym Pasterzem” zostały wybrane jako myśl przewodnia na dni i miesiące tego jubileuszowego roku, dlatego też będzie to dla nas równocześnie Rok Dobrego Pasterza. W cywilizacji technicznej obrazy zaczerpnięte z kultury pasterskiej nie są tak czytelne jak wtedy, gdy wypas owiec był codziennością. Dziś pojawiają się zawody trenerów personalnych, coachingu duchowego, a my w Kościele wciąż pozostajemy przy starodawnym „pasterzu”. I chcemy pozostawać przez cały rok duszpasterski w naszej parafii z tym pojęciem. To bardzo dobrze. Choć nowoczesne porównania mogą coś tam mogą wyjaśnić, to jednak nie wymyślimy nic lepszego od biblijnego obrazu. Duszpasterz to nie coach budujący samozadowolenie i samospełnienie człowieka. Duszpasterz ma być ekspertem od spraw wiary i duchowości. Ma prowadzić wiernych do spotkania z Bogiem, na takie pastwiska i po taki pokarm, którego nie wyprodukuje najlepsza technologia.

W naszym parafialnym czasopiśmie będą prezentowane katechezy, które pomogą nam odkryć na nowo Jezusa, kim dla nas jest, pokażą jak budować i rozwijać najważniejszą relację jaką człowiek może podjąć w codziennym życiu. Katechezy mogą posłużyć do osobistej formacji serca a także poszczególnych wspólnot parafialnych.

Jezus Chrystus Dobrym Pasterzem

Wszyscy pamiętamy obraz Dobrego Pasterza, który towarzyszy nam od dzieciństwa i który z pewnością wielokrotnie kontemplowaliśmy. Jest on jednym z najstarszych przedstawień Chrystusa w sztuce wczesnochrześcijańskiej, i ukazanie Go w obrazie Dobrego Pasterza jest najbardziej charakterystyczne. W malarstwie katakumbowym pojawia się on w ponad 140

700 LAT PIERWSZEJ PARAFII W JAROSŁAWIU

scenach. Jedną z nich jest odnaleziona w katakumbach Kaliksta rzeźba z III/IV wieku, którą obecnie możemy oglądać w Muzeum Watykańskim. Nie ma wątpliwości, że chodzi o postać Chrystusa a koronnym dowodem jest skierowanie wzroku zarówno pasterza jak niesionej na jego barkach owcy ku górze. Zwyczajnie niesiona owca w sposób naturalny opuszcza głowę szukając możliwości wyrwania się i ucieczki, podobnie i pasterz kieruje swój wzrok na drogę, którą kroczy, by bezpiecznie omijać wszelkie przeszkody. W tym przypadku wzrok skierowany ku górze ma przypominać, że nasza ojczyzna jest w niebie (Flp 3,20). Symbol Dobrego Pasterza został zapowiedziany już w Starym Testamencie i tam ma swój korzeń. Przywołam tylko dwa obrazy jak mi się wydaje najważniejsze i najbardziej znane.

1. Zapowiedzi Dobrego Pasterza

Bardzo doniosłe i powszechnie znane przedstawienie Boga jako Dobrego Pasterza znajdujemy w Psalmie 23. Ten tekst jest dla wielu najpiękniejszą pieśnią o Dobrym Pasterzu. I drugi tekst – osobliwe proroc-

two Ezechiela z czasów niewoli narodu izraelskiego nad rzekami Babilonu (Ez 34).

1.1 Obraz Dobrego Pasterza w Psalmie 23

Jest to Psalm w całości sławiący Boga jako pasterza. Psalmista rozpoczyna tę piękną modlitwę wyznaniem: „Pan jest moim pasterzem, nie brak mi niczego”. Przywołuje w ten sposób pasterskie środowisko nomadów i doświadczenie wzajemnego poznania, jakie się zawiązuje między pasterzem a owcami tworzącymi jego małe stado. Obraz ten pokazuje atmosferę zaufania, bezpośredniości, czułości. Wizja, rozpościerająca się przed naszymi oczyma, to zielone łąki i źródła czystej wody, oazy pokoju, w drodze do których pasterz idąc na przódzie, towarzyszy stadu. Owce są ufne i spokojne, bo jest to miejsce bezpieczne skoro pasterz nad nimi czuwa, a woda świeża i orzeźwiająca.

Papież Benedykt XVI powiedział, że jest to „jeden z psalmów całkowicie przenikniętych ufnością, w którym Psalmista wyraża swą niewzruszoną pewność, że jest prowadzony i chroniony, wiedziony na bezpieczne miejsce od wszelkich niebezpieczeństw, bo Pan jest jego pasterzem, (...). Jest to tekst, który wszyscy znają i kochają”. I dalej kontynuując myśl mówi: „Nie zapominajmy, że przywołana przez Psalmistę scena ma miejsce na terenach w znacznej części pustynnych, sieczonych palącym słońcem, gdzie bliskowschodni półkoczowniczy pasterz żyje ze swym stadem na wyschniętych stepach rozpościerających się wokół wsi. Ale pasterz wie, gdzie znaleźć trawy i wody, istotne dla życia, wie jak doprowadzić do oazy, w której dusza „się orzeźwia” i można na nowo nabrać sił i nowych energii, aby ponownie wyruszyć w drogę. Jak powiada psalmista, Bóg prowadzi go na „zielone pastwiska” i do „wód spokojnych”, gdzie wszystko jest nad wyraz bogate, dane w obfitości. Jeśli Pan jest pasterzem, to także na pustyni, miejscu nieobecności i śmierci nie maleje pewność radykalnej obecności życia, na tyle, aby można było powiedzieć: „nie brak mi niczego”. Pasterzowi zależy bowiem na dobru swego stada, dostosowuje swój rytm i wymagania do rytmów i wymagań swego stada, podąża i żyje z nim, prowadząc je po „właściwych” ścieżkach, to znaczy do nich dostosowanych, zwracając uwagę na ich potrzeby a nie swoje własne. Priorytetem dla niego jest bezpieczeństwo stada i temu podporządkowuje wszystko inne”.

Przesłanie tego Psalmu, wraz z jego bogactwem i głębią osiągnie całą pełnię i znaczenie w Jezusie, który o sobie powie: „Ja jestem „Dobrym Pasterzem” (J 10,11).

1.2 Obraz Dobrego Pasterza w Księdze Ezechiela

Prorok Ezechiel – widzący i słyszający słowo Boga – w Jego imieniu zaczął przemawiać do ludu Bożego, znajdującego się w niewoli babilońskiej, na nieludzkiej dla Izraelitów ziemi. Wówczas Lud Boży przyrównał do owiec prowadzonych przez pasterzy, niestety ślepych i złych pasterzy. Postawieni jako głowa i serce ludu, przestali nie tylko bać się Boga – po prostu nie wierzyli, i swoją niewiarę, coraz bardziej bez oporów, wyrażali życiem. Zamiast troszczyć się o trzodę, wykorzystywali ją, czerpali z niej zyski (Ez 34,3), a potem zostawiali ją na pastwę dzikich zwierząt (Ez 34,5). To obraz Narodu Wybranego, zagubionego, opuszczonego, pozbawionego dobrych pasterzy, którzy nie dbali o losy ludzi.

Bóg zapowiada jednak przez Ezechiela – zwiastuna Dobrej Nowiny, budzące nadzieję obietnice i pociechę. Zapowiada, że On sam podejmie inicjatywę i zgromadzi rozproszonych, będzie dla nich Pasterzem: *Zagubioną odszukam, zabłąkaną sprowadzę z powrotem, skałeczoną opatrzę, chorą umocnię, a tłustą i mocną będę ochraniał (...). I ustanowię nad nimi jednego pasterza, który je będzie pasł, mego sługę Dawida. On je będzie pasł, on będzie ich pasterzem. (Ez 34, 16;23). Bóg jako Najwyższy Pasterz ustanowi pasterza w osobie księcia i sługi Dawida: A Ja, PAN, będę ich Bogiem, a sługa zaś mój, Dawid, będzie władcą pośród nich (Ez 34, 24).*

Tak więc, Bóg wobec sytuacji zgubienia i rozproszenia narodu wychodzi naprzeciw z propozycją nie do odrzucenia. Nie zostawia człowieka w jego bezradności, On sam odwróci ten złowrogi porządek. Naród izraelski nie był więc w sytuacji beznadziejnej. Bóg—Dobry Pasterz—obietkał wyratować go od złych przywódców i wyprowadzić z opresji w jakiej się znajdował. Poprzyśiągł, że sprowadzi go z powrotem do domu, poprowadzi na bujne pastwiska i da mu wytchnienie. Uleczy zranione owce i odszuka te, które się zgubiły (w. 11-16). Odpędzi dzikie zwierzęta, aby Jego trzoda była bezpieczna (w. 28). I Słowo stało się życiem i ciałem. Zapowiedź interwencji Boga wypowiedziana przez Ezechiela realizuje się w Jezusie Chrystusie, Nowym Dawidzie – Dobrym Pasterzu.

Jubileusz 700-lecia

2. Chrystus Dobrym Pasterzem w Ewangelii Jana

W Ewangelii według św. Jana, Jezus nieustannie objawia się światu różnymi określeniami. I tak objawia się jako: Syn Człowieczy i Syn Boży (zob. J 3,14-18); jako Mesjasz – Zbawiciel (zob. J 4); a także jako Pan szabatu, który nazywa Boga swoim Ojcem (zob. J 5); mówi o sobie, że jest chlebem życia (J 6,34), a także mówi o sobie jako źródle wody żywej (J 7,37-38). Kolejnym wymownym określeniem, jaki się pojawia w Ewangelii Janowej jest to, że On jest „światłością świata” (J 8,12), oraz krzewem winnym (J 15,1). I wśród tej litanii tytułów przedstawia się w nawiązaniu do wspomnianych wcześniej starotestamentalnych obrazów jako Dobry Pasterz. Prezentacji dokonuje w jednej z najpiękniejszych i najbardziej znanych przypowieści i mówi o pasterzu, bramie, owcach i zagrodzie. Mowa Jezusa, w której przedstawia się jako Dobry Pasterz, zdaje się być wygłoszona podczas Święta Namiotów (Sukkot), zwanego też „Kuczki”, dla upamiętnienia mieszkania w szałasach i namiotach, podczas ucieczki Izraelitów z Egiptu i wędrówki do Kanaanu oraz radości Izraela z otrzymania Tory na górze Synaj.

Zwróćmy uwagę na to, że Jezus mówi o sobie: „dobry”. W greckim języku występują dwa wyrazy na oznaczenie słowa „dobry”. Pierwsze to „*agatos*”, które opisuje moralną stronę danej osoby czy rzeczy. Drugim natomiast jest słowo „*kalos*”, które oznacza dobroć posiadającą w sobie rodzaj wdzięku, lub piękna sprawiającego, że dana osoba czy rzecz się podoba, pociąga. To określenie *dobry* oznacza: szlachetny, doskonały, prawdziwy, autentyczny, a więc sens tego słowa jest o wiele bogatszy niż nasze skromne tłumaczenie. Jest w Nim coś więcej aniżeli wierność i wytrzymałość, więcej niż właściwe postępowanie, zgodne z prawem moralnym. I właśnie Jezus opisany jest tu jako „dobry pasterz” słowem *kalos*. To określenie mówi, że Jezus posiada w sobie wdzięk i urok. Czasami mówi się o nauczycielu, lekarzu, jako dobrym wychowawcy, dobrym doktorze. Wówczas ludzie mają na myśli nie tylko jego zręczność i wydajność jako wychowawcy czy lekarza, ale myślą również o jego empatii i pewnym wdzięku. A to wnosi ze sobą wartość, sprawiającą że staje się on przyjaznym dla tych, którym służy. I właśnie w obrazie Jezusa jako Dobrego Pasterza, zawarty jest ten osobliwy wdzięk, siła i niepowtarzalne piękno. W kolejnych katechezach będziemy odkry-

wać cały szereg cech Dobrego Pasterza, decydujących o Jego wdzięku, o Jego bogatej wewnętrznej sylwetce. Będziemy też zastanawiać się jak możemy odpowiedzieć Dobremu Pasterzowi. Dziś zatrzymamy się nad tym osobliwym określeniem przez samego Jezusa Dobrego Pasterza – jako osoby pełnej wdzięku, uroku i piękna.

2.1 Zachwyt Dobrym Pasterzem

Nie dziwimy się, że w Ewangelii czytamy, gdy Jezus przyszedł do synagogi w Nazarecie, gdzie się wychował i przeczytał tekst Pisma: „oczy wszystkich w synagodze były w Nim utkwione. Począł więc mówić do nich: «Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli». A wszyscy przyświadczaali Mu i dziwili się pełnym wdzięku słowom, które płynęły z ust Jego” (Łk 4,20-22). Rodacy – ziomkowie zapatrzyli się w Jezusa, którego znali od najmłodszych lat, znali Jego rodziców. I tłumy ludzi przychodziło z różnych stron, aby Go zobaczyć. A także dziwili się pełnymi wdzięku słowami, które wypowiadał. Taką postawę serca, okazywali współcześnie Jezusowi, dali się porwać pięknemu osobie Jezusa – Dobrego Pasterza. To piękno widział w mistycznej wizji i opisywał tęskniący za Bogiem Psalmista:

*Z mego serca płynie piękne słowo, pieśń moją śpiewam królowi,
język mój jest jak rylec biegłego pisarza.
Najpiękniejszy jesteś spośród synów ludzkich, wdzięk się rozlał na twoich wargach,
przeto Bóg pobłogosławił tobie na wieki* (Ps 45,2-3).

Tak! To Chrystus – Dobry Pasterz – jest najpiękniejszym spośród synów ludzkich!

Karol Wojtyła – św. Jan Paweł II w poemacie „Brat naszego Boga” wkłada w usta św. Brata Alberta takie słowa:

*Wyniszczyli Cię –
To się nazywa miłosierdzie.
Przy tym pozostałeś piękny.
Najpiękniejszy z synów ludzkich.
Takie piękno nie powtórzyło się już nigdy później –
O, jakież trudne piękno, jak trudne.
Takie piękno nazywa się Miłosierdzie.*

Pierwszą odpowiedzią na objawienie się Jezusa jako Dobrego Pasterza, a więc Osoby pełnej wdzięku i uroku i piękna powinien być zachwyt Jego Osobą. Dlatego po przebudzeniu pierwsze myśli kieruj ku

Jubileusz 700-lecia

Dobremu Pasterzowi, pełnemu wdzięku i uroku. Tak czyni człowiek urzeczony pięknem osoby, w której się zakochał, on myśli o niej od samego rana, czeka z tęsknotą na spotkanie z nią. A gdy dobiega chwila rozstania choćby na krótki czas ogarnia go przygnębienie. Może uda się pobożne w miarę możliwości codzienne uczestnictwo we Mszy św. z przyjętą Komunią św., aby jednoczyć się z Nim w miłości?! Może uda się częste odwiedzanie Najświętszego Sakramentu – adoracja? Aby utkwic wzrok w białej konsekrowanej Hostii, w której jest On obecny! I trwaj przy Jezusie Dobrym Pasterzu, pogłębiając swoją relację z Nim, w słuchując się w pełne łaski Jego słowa, które mówi w ciszy serca! Warto zatroszczyć się, w tym rozkrzyczanym świecie o ciszę, w której usłyszymy Jego głos. A wieczorem odbywaj medytację z rachunkiem sumienia, aby nie zasnąć bez powiedzenia: „dziękuję Dobry Pasterzu”, „dobranoc Dobry Pasterzu”, „Czuwaj nade mną, nad moją rodziną Dobry Pasterzu”. Tak będzie wzrastał twój zachwyty i pogłębiać się będzie Twoja więź z Nim.

2.2 Znieważanie Dobrego Pasterza

Historia zna taki dzień, w którym Dobry Pasterz – najpiękniejszy z synów ludzkich został zmiażdżony cierpieniem – ten dzień przeszedł do historii jako Wielki Piątek. W tym to dniu Jego piękne, pełne uroku oblicze zostało znieważone, oszpecone. W swej mesjańskiej wizji pisał już o tym na VI wieków wcześniej jeden z największych proroków – Izajasz:

*Nie miał On wdzięku ani też blasku,
aby na Niego popatrzeć,
ani wyglądu, by się nam podobał.
Wzgardzony i odepchnięty przez ludzi,
Mąż boleści, oswojony z cierpieniem,
jak ktoś, przed kim się twarze zakrywa
wzgardzony tak, iż mieliśmy Go za nic.
Lecz On się obarczył naszym cierpieniem,
On dźwigał nasze boleści,
a myśmy Go za skazańca uznali,
chłostanego przez Boga i zdeptanego (Iz 53,2-4).*

Tak! To my wszyscy, bez wyjątku mamy swój udział w tym znieważeniu, Dobrego Pasterza, wszyscy jesteśmy winni. Wspomniany prorok pisał: *Wszyscyśmy pobłądzili jak owce, każdy z nas obrócił się ku własnej drodze, a Bóg zwałił na Niego winy nas wszystkich (Iz 53,6).* Trzeba nam pamiętać, że to nasza nieprawość zmiażdżyła Tego, który był jedynym niewinnym

i sprawiedliwym na tej ziemi, a zarazem najpiękniejszym. I ta pamięć ma nas motywować do walki z pokusą, z grzechem, z nieprawością w sobie, ale też w naszych bliźnich. Ma uwrażliwiać nasze sumienia, aby nie zadawać cierpienia Dobremu Pasterzowi. Bo uległość wobec zła jest udziałem w tym wyniszczeniu pięknego oblicza Jezusa – Dobrego Pasterza. I drugą postawą serca wobec prawdy o Jezusie Dobrym Pasterzu – pełnym wdzięku i uroku jest walka z grzechem, który uderza w Jezusa, i uderza w tego kto się dopuszcza zła i grzechu.

Lady Somerset, znana działaczka trzeźwościowa na początku dwudziestego wieku w Wielkiej Brytanii, opisuje w swoim pamiętniku zdarzenie, które przeżyła w północno-wschodniej Szkocji. Otóż odwiedziła dom skromnych rybaków i widzi na ścianie przepiękny obraz Jezusa, Zbawiciela. Pyta: Skąd ten obraz? Stała przy nim, podziwia, nie może oderwać wzroku od tego pięknego oblicza Pana Jezusa. I ten właściciel domku, rybak, mówi: Proszę pani, ten obraz ma bardzo ciekawą historię. Proszę sobie wyobrazić, że byłem – jestem alkoholikiem – byłem już na dnie. Pewnego dnia poszedłem do pubu, żeby się znowu napić i zobaczyłem na ścianie obraz Pana Jezusa. Pomyślałem sobie, że to nie jest miejsce dla Jezusa. Poszedłem do właściciela pubu i mówię: Sprzedaj mi ten obraz, dam Ci wszystkie pieniądze, które mam przy sobie. Wytrzepałem z portfela wszystkie pieniądze, które miałem, dałem temu właścicielowi: – Masz, weź sobie. Wróciłem do domu z obrazem, powiesiłem go na ścianie. Stałem przed tym obrazem i nagle powróciły do mnie słowa mojej mamy. I mówię: Panie Jezu, czy pomożesz mi powstać? Czy mogę jeszcze stać się wolnym, dobrym człowiekiem? Taka modlitwa zawsze jest wysłuchiwana. Lady Somerset przysłuchuje się temu świadectwu i mówi: A czy nie miał pan potem pokus, żeby wrócić do dawnego życia, żeby wrócić do alkoholu? – Proszę pani, kiedy Zbawiciel przychodzi do serca, zabiera z niego miłość do alkoholu.

Bracia i Siostry! I my zabierzmy ten obraz Dobrego Pasterza, powieśmy go na ścianie swego serca. A On Dobry Pasterz – najpiękniejszy z pośród synów ludzkich, Boży Syn przyjdzie do naszych serc i zostanie z nami! I zabierze nam wszelkie „miłości”, które nas niszczą.

Ks. Marian Bocho

Jubileusz 700-lecia

MODLITWA DO DUCHA ŚWIĘTEGO W JUBILEUSZOWYM ROKU DOBREGO PASTERZA

Drodzy Czytelnicy!

W Jubileuszowym Roku Dobrego Pasterza na łamach naszego czasopisma parafialnego będziemy prezentować modlitwy do Ducha Świętego, aby On działał w naszych sercach, rodzinach i parafii. Jak głosi hymn: „Bez Twojego tchnienia, cóż jest wśród stworzenia jeno cierń i nędze...” Zamieszczona modlitwa w obecnym numerze została napisana przez św. Augustyna, biskupa, ojca i doktora Kościoła. Skorzystajmy z tej propozycji, aby doświadczyć błogosławionej działalności Ducha Świętego, który został nam dany.

O najdobrotliwszy, najłaskawszy i najśodszy Duchu Święty, Boże, jedyna i prawdziwa radości mojej duszy; pozdrawiam Cię, czczę i błogosławię w pokorze serca.

Błagam Cię jako najłaskawszego Boga i Pana mego i najhojniejszego Szafarza łask Bożych.

O, pełen miłości Duchu Święty, serce moje wzdycha do Ciebie i pragnie Cię moja dusza, abys jej udzielił swych łask i użył miłością.

Przyjdź do mnie i uczyni w mym sercu godne dla Siebie mieszkanie.

Wysłuchaj mnie, Duchu Święty, i ześlij mi swą łaskę, abym zaczął poprawiać moje grzeszne życie i odtąd słuchał Ci pilniej, lepiej i gorliwiej.

Znasz, o najdobrotliwszy Duchu Święty, moją słabość i wiesz lepiej, niż ja, jak jestem nędzny.

Bez Ciebie jestem niczym, bez Ciebie nic nie mogę, bez Ciebie nic nie mam.

Gdy upadnę - nie mogę powstać; gdy jestem w smutku - nie mogę się pocieszyć i nie mogę stawić oporu pokusom.

Lecz przez Ciebie i z Tobą mogę wszystko.

Przeto wzdycham serdecznie i wołam do Ciebie ze łzami: Przyjdź, o Duchu Święty, pełen łaskowości Pocieszycielu, nawiedź mnie i zostań ze mną na zawsze.

Serce moje jest nieczyste - lecz Ty możesz je oczyścić;

jest pełne złości - lecz Ty możesz je uczynić dobrym;

jest twarde - lecz Ty możesz je zmiękczyć;

jest ubogie - lecz Ty możesz je wzbogacić;

jest słabe - lecz Ty możesz je wzmocnić i uleczyć;

jest suche - Ty możesz je zwilżyć rosą swej łaski i użyżnić.

Pociągnij moje serce całkowicie do Siebie, oderwij od wszystkiego, co ziemskie i stworzone, a napełnij je Twymi darami.

A więc przyjdź, Duchu Najświętszy, serce moje pragnie i pożąda Ciebie.

Przyjdź, słodki Gościu mej duszy, która tęskni za Tobą.

Przyjdź, Duchu Pocieszycielu, gdyż serce moje jest niepokojne, dopóki Ciebie nie posiadzie.

Najłaskawszy Duchu Święty, nie ustane prosić, aż przyjdziesz; nie przestanę przyzywać, dopóki nie stanę się innym.

O Duchu Święty, uświęć mnie;

o Duchu czystości, oczyść mnie;

o Duchu zbawienia, zbaw mnie;

o Duchu najmoźniejszego, wzbogać mnie;

o Duchu gorejący miłością, zapal moje serce.

O pełen łaskowości Duchu Święty, obdarz mnie swymi łaskami.

O Duchu Pocieszycielu, pociesz mnie;

o Duchu Święty użyżniający serca ludzkie, użyżnij moje serce.

O Duchu szczęśliwości, uczyni mnie szczęśliwym, a będę Cię wiecznie chwalił, dziękował i miłował całym sercem. Amen.

Duchu Przenajświętszy, Pocieszycielu strapionych, przeniknij moje serce i roztoocz w nim swe jasne światło.

Wylej Twą rosę niebieską na tę ziemię niepłodną, aby się skończyła jej nieurodzajność.

Spuść iskrę Twej miłości aż do przybytku mej duszy, aby tam roznieciła ogień, który by pochłonął wszystkie słabości, niedbalstwa i niedoskonałości moje.

Przyjdź więc, o przyjdź, słodki Pocieszycielu dusz strapionych, Ucieczko w niebezpieczeństwach i Opiekunie w strapieniach!

Przyjdź, o Ty, który dusze obmywasz z ich plam i który leczysz ich rany.

Przyjdź, siło słabych; przyjdź, Ojcie sierot, nadziejo nieszczęśliwych i skarbie wszystkich ubogich.

Przyjdź, o Duchu Święty, przyjdź, gwiazdo żeglarzy i bezpieczny porcie rozbitków, i racz mieć litość nadę mną!

Uczyni mą duszę prostą, kochającą i wierną.

Spraw, bym zachowując na ziemi czyste serce, zasłużył oglądać Cię i cieszyć się Tobą na wieki w niebie. Amen.

RANDKA MAŁŻEŃSKA NIECO INACZEJ

W listopadzie i grudniu 2022 roku odbyły się dwie Randki Małżeńskie zorganizowane przez Poradnię Mediacyjno-Rodziną im. Kardynała Wyszyńskiego działającą przy naszej Parafii. To autorski program Zespołu pracującego w Poradni, który został entuzjastycznie przyjęty przez pary małżeńskie nie tylko z naszego miasta – na spotkania przyjeżdżają małżonkowie między innymi z: Przemyśla, Przeworska, Adamówki, Roźwienicy. Dotychczas ze spotkań skorzystało blisko 80 osób (40 par).

Randki Małżeńskie to tematyczne spotkania, które mają na celu przede wszystkim spędzenie czasu małżonków ze sobą w innej przestrzeni niż własny dom. Jest to czas na skoncentrowanie się na sobie nawzajem i rozmowę o tym, co aktualnie przeżywamy. To dobra okazja do tego, aby odświeżyć się ubrać, zająć miejsce przy pięknie nakrytym stoliku i w atmosferze intymności, przy świecach, przygaszonym świetle i dobrej muzyce spokojnie porozmawiać.

Spotkania zaczynamy zwykle od krótkiego wprowadzenia w temat proponowany przez Specjalistów z Poradni Mediacyjno – Rodzinnej. Kolejno pary otrzymują materiały, które mogą wykorzystać do dialogu. Każda para rozmawia przy osobnym stoliku, z zachowaniem prywatności. Przez cały czas trwania Randki są dostępni Specjaliści, którzy służą wsparciem. Randka kończy się wtedy, kiedy salę konferencyjną przy jarosławskiej Kolegiacie opuszcza ostatnia para. Nie praktykujemy wypowiedzi na forum czy też oficjalnego zakończenia spotkania – każde małżeństwo samo decyduje, ile czasu chce przeznaczyć na rozmowę.

Już dziś serdecznie zapraszamy na kolejne dwie Randki, które odbędą się 28 stycznia oraz 11 lutego 2022 roku (w sobotę) o godz. 19:00.

Więcej informacji oraz zapisy pod numerem telefonu: 787 531 562.

Marta Kardys

**ROLA I ODPOWIEDZIALNOŚĆ
RODZICÓW ZA WYCHOWANIE
RELIGIJNE DZIECKA**

Rodzice przy chrzcie świętym dziecka zobowiązują się do wychowania go w wierze. Trzeba to zobowiązanie potraktować poważnie i zdać sobie sprawę z wartości wypowiedzianych słów. Jest to odpowiedzialność przed Bogiem i Kościołem.

Warto uświadomić sobie, że dziecko nie jest własnością rodziców, ale należy do Pana Boga. Jest darem, zadaniem i powołaniem. Ojciec św. Jan Paweł II tak o tym powołaniu pisze w Liście do Rodzin: „Ta sama logika bezinteresownego daru wkracza w ich życie, kiedy mężczyzna i kobieta w małżeństwie wzajemnie się sobie oddają i wzajemnie przyjmują jako „jedno ciało” i jedność dwojga. Bez tej logiki małżeństwo byłoby puste. Komunia osób na tej logice zbudowana staje się komunią rodzicielską. Małżonkowie dają „życie własnemu dziecku”. „Urodziłam człowieka za sprawą Boga” (por. Rdz.4,1) mówi pierwsza kobieta w Księdze Rodzaju: biblijna Ewa”.

Pierwsze lata życia są bardzo ważne. Dziecko więcej czuje niż rozumie, jest baczny obserwatorem, chłonie atmosferę domu rodzinnego. Jasne jest więc, że najwięcej uczy się przez przykład i naśladowanie osób, z którymi przebywa. Matka i ojciec są pierwszymi i najważniejszymi wychowawcami. Niektóre cechy dziecko genetycznie po nich przejmuje, inne kształtują się w konkretnych relacjach. Dziecko przejmuje postawy i zachowania. Wychowanie jest bowiem przekazywaniem postaw duszy i nie ma sytuacji obojętnych wychowawczo. Czy sobie zdajemy z tego sprawę czy nie, w każdej chwili życia w jakiś sposób oddziałujemy na dziecko (dobry lub niewłaściwy).

Oczywiste jest, że dziecko i dorosły to dwa różne światy, a zadaniem rodziców jest wejść w świat dziecka i pociągnąć je ku wyżynom. O ile rozwój dziecka jest stopniowym wyjściem z domu, to rozwój dorosłego można by nazwać powrotem do domu – w tym znaczeniu, w jakim wędrowiec, który przeszedł bardzo wiele krajów i miast i tęskni do jednego

wybranego zakątka, tam właśnie chce już pozostać, nie doznając bólu w rezygnacji z całego pozostałego świata. Podczas gdy świat dziecka rozrasta się we wszystkich wymiarach, zatacza coraz szerszy krąg i na tym polega jego rozwój, to ten sam rozwój człowieka dorosłego oznaczając koncentrację wszystkich wartości świata w jednym wybranym miejscu, nie jest alternatywą czy kurczeniem się świata, bo to byłaby regresja. Jak w przypowieści ewangelicznej o perle, dla której trzeba sprzedać wszystko, co się posiada. To właśnie dziecko gotowe jest sprzedać odziedziczoną perłę i wymienić ją na bardzo wiele rzeczy, które być może porzuci albo też kiedyś może poświęci dla innej perły.

W dzisiejszym świecie, który często jest obcy, a nawet wrogi wierze, rodziny wierzące mają ogromne znaczenie jako ogniska żywej i promieniującej wiary. Dom rodzinny jest nie tylko miejscem, ale przede wszystkim komunią osób. Można zmienić miejsce zamieszkania, a dom pozostanie. Najdalsze wspomnienia z dzieciństwa dotyczą relacji i atmosfery domu rodzinnego. Kształtują wzorzec na całe życie. Z tej świadomości powinna wypływać odpowiedzialność ojca i matki za tworzenie domu przenikniętego Bożym Duchem. Każda rodzina boryka się z trudnościami, swoimi problemami, ponieważ w rodzinie są ludzie z krwi i kości ze swoimi określonymi cechami charakteru i wadami, a nie aniołowie. Budowanie rodziny zakłada więc codzienna walkę o miłość, dawanie siebie. Najpierw dotyczy to rodziców, którzy mają nauczyć tego dzieci. Przebaczenie i dar z siebie to klucz do rodzinnego szczęścia. Pan Bóg chce dla nas szczęścia, co więcej człowiek jest powołany przez Boga do szczęścia. Człowiek osiąga szczęście dzięki łasce Bożej, która uzdalnia go do uczestnictwa w życiu Bożym. Chrystus w Ewangelii ukazuje drogę, która prowadzi do szczęścia bez końca: są to błogosławieństwa. Łaska Chrystusa działa w każdym człowieku, który kierując się prawym sumieniem, szuka i kocha prawdę i dobro, i unika zła.

W tej szczególnej misji rodzicom towarzyszy nieustanna łaska sakramentu małżeństwa, która uzdalnia ich do zastępowania w pewien sposób Boga wobec dzieci i która pozwala też rodzicom włączyć je od dzieciństwa do życia Kościoła oraz skutecznie przyczyniać się do tego, że zrodzi się w nich

Ciekawe teksty, ciekawe sylwetki

wewnętrzna gotowość, która będzie przez całe ich życie fundamentem żywej i czynnej wiary. Fundamentalne aspekty chrześcijańskiej formacji można w skrócie przedstawić w następujący sposób:

– wychowanie w wierze, poprzez autentyczną katechezę, której pierwszym miejscem jest rodzina

– wychowanie w modlitwie oraz w życiu liturgicznym i sakramentalnym (obejmujące zwłaszcza sakrament pojednania i Eucharystię)

– wychowanie w jedności życia, zwłaszcza przez świadectwo życia chrześcijańskiego zgodnego z Ewangelią, pozwalające dzieciom na wzrastanie od dzieciństwa w głębokich nawykach spójności między ich wiarą a uczynkami

– wychowanie do powołania, dające dzieciom możliwość, by ich życie stanowiło chrześcijańską odpowiedź na powołanie do pełni miłości – to znaczy do świętości, by podążały drogą, którą wezwie ich Bóg.

Co jeszcze wpływa na to, iż można powiedzieć, że rodzice rzeczywiście odpowiedzialnie traktują swoje rodzicielstwo i ich rola wychowawcza jest prawidłowa... Oto niektóre aspekty życia, które są rodzicom niezbędne do pełnienia właściwej roli w rodzinie, by wychowywać dzieci do prawdziwej miłości i wolności, odkrywania czym jest prawdziwe szczęście na ziemi, prowadzące do szczęścia w niebie:

– samoświadomość bycia rodzicem

– prowadzenie życia wewnętrznego

– osobista formacja

– świadomość czym jest wychowanie chrześcijańskie (co to znaczy żyć wiarą)

– dojrzewanie miłości rodzicielskiej wraz z rozwojem dziecka

– podstawowa wiedza na temat etapów rozwoju dziecka

– podmiotowe traktowanie dziecka

– refleksja

– jedność oddziaływań wychowawczych na dziecko (matki, ojca, szkoły – czyli tych wszystkich, którzy mają kontakt z dzieckiem).

Wieloletnie doświadczenie pozwala nazwać najczęstsze błędy popełniane przez rodziców w wychowaniu religijnym dziecka. Błędy te mają różną przyczynę, ale skutkują zaburzeniem roli wychowawczej w ogóle, ponieważ gdy dba się o ciało i psychikę, a zapomina o duszy, następuje jakiś brak, a przecież

mamy wychowywać całego człowieka.

Najczęściej rodzice zapominają o tym, że:

– Wychowanie religijne małego dziecka nie jest osobnym rozdziałem w życiu, ale powinno wypływać z postawy rodziców i przejawiać się w codziennych małych rzeczach.

– Dziecko może niewiele rozumieć, ale wiele czuje, ma ogromną potrzebę Boga i często tęsknota za bajką jest tak naprawdę tęsknotą za światem nadprzyrodzonym

– Nie trzeba uczyć modlitw, wystarczy modlić się razem z dzieckiem...

– Pacierz to nie ćwiczenie recytacji.

– W sprawach dotyczących duszy nie należy tworzyć atmosfery napięcia i zmuszać dziecka do długich modlitw czy pobytu w kościele. Dziecko ma obowiązek mszy św. od siódmego roku życia.

– Dziecko przyjmuje prawdy wiary bez zastrzeżeń, należy więc w odpowiedni sposób je tłumaczyć, rozmawiać z nim stosownie do jego wieku, ale nie izolować.

– Wyjaśnianie dziecku aktów religijnych i znaków ma ogromne znaczenie jest ważnym zadaniem rodziców, ponieważ unikamy jego błędnych czy fantastycznych wyobrażeń.

– Nie należy unikać tematów związanych z rzeczami ostatecznymi i popadania w skrajności.

– Należy zachować zdrowy rozsądek, normalność i konsekwencję unikając postawy infantylizmu, kłiwowości, nadmiernej uczuciowości. Wiara nie opiera się na uczuciach, chociaż uczucia jej towarzyszą.

– Każde dziecko jest inne, również w jednej rodzinie, dlatego każde trzeba traktować indywidualnie, podmiotowo, nie porównywać ich. Każde ma swoją duchowość, jest cudem.

– Rodzice mają nie tylko obowiązki i zadania wobec dziecka, ale i prawa. Nikt nie może zabronić im wychowania go w wierze. Mają prawo pytać o program wychowawczy przedszkola czy szkoły, o to jak jest realizowane wychowanie religijne ich dziecka w placówce do której uczęszcza. Trzeba z tych praw korzystać, by przedszkole, a potem szkoła tworzyła jedność działań wychowawczych na dziecko.

Oprac. Ks. Marek Demski

**Z DZIENNICZKA I NOTATEK
ANNY JENKE
– RODZINA, CZ. II**

O łaskę przemiany w rodzinie Stanisława i Danuty, o mieszkanie dla rodziny Danuty (...) (I Sobota sierpnia 1971 r.)

Niech Maryja - Matka Zbawiciela świata weźmie w swe czyste ręce całą rodzinę człowieczą na ziemi (I Sobota września 1971 r.)

Ratujmy modlitwą pewną zagrożoną wielodzietną rodzinę (...) (I Sobota grudnia 1971 r.)

Oddajmy w opiekę Boga - Dzieciny - przez ręce Maryi - nasze rodziny (...) (I Sobota stycznia 1972 r.)

Ze św. Józefem: prosimy o miłość w rodzinach, by dzieci nie były samotne; za ojców rodzin, mężczyzn, chłopców, by byli odważni, mężni, nieprzeciętni, by szukali szczęścia tam, gdzie można je znaleźć, o dobre i prawdziwe powołania kapłańskie z własnego wyboru, że Bóg chce i woła. (...) prosimy za nasze rodziny o łaski, o naprowadzenie dróg - prosimy o pocieszenie w smutku o odnalezienie sensu życia, prosimy o obudzenie śpiących, by zobaczyli, ile dobrego mogą zrobić i by nabrali odwagi i ufności. Módlmy się o pocieszenie dla rodzin zmarłych, którzy ostatnio stanęli przed Panem (I Sobota grudnia 1969 r.)

Módlmy się o łaski Boże dla rodzin rozbitych i tych, którym grozi rozdarcie (I Sobota kwietnia 1970 r. - Oktawa Wielkiej Nocy).

Módlmy się za rodziny, o prawdziwą miłość i uleczenie ran; Polecajmy nasze rodziny. Prośmy o łaski im potrzebne (I Sobota maja 1970 r.)

Prośmy, aby Maryja troskliwie opiekowała się polskimi rodzinami i uzdrawiała wszystkie ich choroby (I Sobota sierpnia 1970 r.)

Módlmy się o potrzebne łaski dla rodzin, by Najświętsza Rodzina czuwała nad nimi, by w domach zapano-

wała miłość i zrozumienie O łaski dla Jana, Jerzyka, Witolda, Zofii, Danuty, Michała, Stasia, Janka i Anieli Prośba o zdrowie dla Ireny, opiekę Bożą nad Ewą, osieroconą i rodziną Jana nad domem Karibelowskim (I Sobota września 1970 r.)

Módlmy się za dzieci, które przygotowują się do I Komunii św. i ich rodziny; za Poradnictwo Rodzinne (...); o uratowanie rodziny Haliny i Adama od rozbitcia - mimo, że sprawa wygląda na beznadziejną. Módlmy się o pocieszenie dla tych rodzin, które ostatnio utraciły swoich najbliższych. Prośmy specjalnie za pewną rodziną, by zmienił się tam upór i zaciekłość w pragnienie zawarcia ślubu w Kościele, a małe dziecko ochrzcił szybko (I Sobota marca 1971 r. - Wielki Post).

Matko Najświętsza! Wróć naszym dzieciom rodziców - niech odnajdą swoje szczęście rodzinne (I Sobota maja 1971 r.)

(...) świętość jest gwarancją stałości rodziny, a nade wszystko bezpieczeństwem dzieci (I Sobota maja 1971 r.)

Módlmy się za rodziny w Jarostawiu, by były Bogiem silne. Za rodziny wielodzietne, o pomoc dla nich, by

Z życia Katolika

się znaleźli ludzie, którzy utrudzonym matkom i ojcom pomogą w wychowaniu dzieci, w ich nauce, przygotowaniu do Sakramentów św. (I Sobota kwietnia 1971 r.)

Módlmy się o męstwo dla rodziców w rodzinach wielodzietnych. O ofiarność i roztropność dla rodziców, by umieli rezygnować w życiu z rzeczy mniej ważnych i wybierali to, co podpira i tworzy szczęśliwą atmosferę domu w Bożym świetle. O dobre wychowanie dzieci i przygotowanie do życia. O zachowanie od złego dusz dziecięcych i by dorośli byli bardziej odpowiedzialni i by umieli dawać dobry przykład, a nie zgorszenie. Módlmy się o Bożą przemianę w rodzinie Adama i Haliny (I Sobota czerwca 1971 r.)

Módlmy się w intencji rodzin Lilki, Halusi, Feli, Krysi (...). O przemianę w rodzinie Adama i Haliny. O świadomość katolicką i ślub kościelny w rodzinie D.

(I Sobota czerwca 1971 r.)

O łaskę przemiany w rodzinie Stanisława i Danuty, o mieszkanie dla rodziny Danuty (...) (I Sobota sierpnia 1971 r.)

Niech Maryja - Matka Zbawiciela świata weźmie w swe czyste ręce całą rodzinę człowieczą na ziemi (I Sobota września 1971 r.)

Ratujmy modlitwą pewną zagrożoną wielodzietną rodzinę (...) (I Sobota grudnia 1971 r.)

Oddajmy w opiekę Boga - Dzieciny - przez ręce Maryi - nasze rodziny (...) (I Sobota stycznia 1972 r.)

Oprac. ks. Grzegorz Delmanowicz

KALENDARIUM...

8 listopada br. otrzymaliśmy informację, że Michał Solski z kl. 4b otrzymał stypendium Zarządu Województwa Podkarpackiego. Wyróżnienie zostało przyznane w ramach realizacji Programu Wsparcia Młodzieży uzdolnionej „Nie zagubić talentu”.

Następnego dnia reprezentanci uczniów uczestniczyli wraz z p. Jarosławem Dyrdą w Wielkiej Izbie Muzeum w Jarosławiu Kamienica Orsettich w promocji książki „Legionistów wspomnienia niedokończone... Szpital rezerwowy Czerwonego Krzyża SS.

Niepokalanek w Jarosławiu (1914-1917)”, która została wydana przez Muzeum Narodowe Ziemi Przemyskiej, przy wsparciu Zgromadzenia Sióstr Niepokalanego Poczęcia NMP z klasztoru w Jarosławiu oraz domu generalnego w Szymanowie na Mazowszu. Publikacja, opracowana przez dr Joannę Lusek z Muzeum Górnośląskiego w Bytomiu, opowiada o I wojnie światowej na ziemi jarosławskiej przez pryzmat dziejów niezwykłego miejsca – klasztoru sióstr niepokalanek na Głębokiej w Jarosławiu, gdzie przez ponad trzy lata mieścił się szpital wojskowy. W spotkaniu autorskim z p. Joanną Lusek uczestniczył p. Jan Jarosz – Dyrektor Muzeum Narodowego Ziemi Przemyskiej, p. Lucjan Fac – kierownik Działu Historii tego Muzeum, siostry niepokalanek z klasztoru na Głębokiej oraz uczniowie ze Szkoły Podstawowej Sióstr Niepokalanek.

Maja Biń i Maciej Marszał z kl. 3a zostali zakwalifikowani w dniu 15 listopada br. do etapu okręgowego Olimpiady Wiedzy o Żywieniu. Opiekunem uczniów jest p. Monika Szajner.

15 i 22 listopada br. wzięliśmy udział w wypożyczkach za zmarłych, które prowadził ks. Andrzej Kinal.

16 listopada br. otrzymaliśmy wiadomość, że Krzeptoń Igor i Michał Nykiel z kl. 3a oraz Paulina

Z życia Katolika

Pankiewicz i Michał Solski z kl. 4b będą reprezentować szkołę w etapie okręgowym Olimpiady Wiedzy Historycznej. Przygotowaniem uczniów do olimpiady zajmuje się p. Jarosław Dyrda.

Pracownicy Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej w Jarosławiu przeprowadzili w jarosławskim „Katoliku” 18 i 25 listopada br. warsztaty integracyjne dla uczniów kl. 1a i kl. 1b.

20 listopada br. otrzymaliśmy wiadomość, że Jakub Czechowicz został zakwalifikowany do II etapu Ogólnopolskiej Olimpiady Wiedzy Chemicznej dla szkół ponadpodstawowych.

Decyzją Komitetu Organizacyjnego Olimpiady Języka Niemieckiego z dnia 30 listopada br. Maja Wardyga z kl. 1a przeszła do etapu okręgowego. Opiekę nad uczennicą sprawuje p. Anita Stec-Skrzypek.

Michał Solski z kl. 4b został zakwalifikowany 1 grudnia br. do II etapu Olimpiady Wiedzy o Prawie i Wymiarze Sprawiedliwości. Jego opiekunem jest p. Jarosław Dyrda.

W dniach 20 i 27 listopada br. rozprowadzaliśmy przy jarosławskiej Kolegiacie kalendarz szkolny.

21 listopada br. dotarła wiadomość, że Michał Solski i Anna Gałasiewicz z kl. 4b będą reprezentować szkołę w eliminacjach okręgowych XXV Ogólnopolskiej Olimpiady Wiedzy o Prawie. Merytoryczną opiekę nad uczniami sprawuje p. Jarosław Dyrda.

W dniach 22-25 listopada br. uczniowie kl. 4a i 4b wzięli udział w próbnym egzaminach maturalnych, które przygotowało Wydawnictwo „Operon”.

Michał Solski i Radosław Socha z kl. 4b zostali zakwalifikowani 25 listopada br. do uczestnictwa w eliminacjach okręgowych Olimpiady Wiedzy o Polsce i Świecie Współczesnym oraz Olimpiady Wiedzy o Społeczeństwie. Ich opiekunem jest p. Jarosław Dyrda.

23 listopada br. zostaliśmy poinformowani, że Klaudia Płonka z kl. 1a, Maciej Nieckarz z kl. 2a i Patrycja Winiarz z kl. 3a wezmą udział w eliminacjach okręgowych XLIX Olimpiady Historycznej. Opiekunami merytorycznymi uczniów są p. Joanna Tomczyk i p. Jarosław Dyrda.

Uczennica klasy 4b Julia Wygnaniec zdobyła 24 listopada br. Nagrodę Główną w Turnieju Poetyckim o *Laur Impresji*. Utalentowana uczennica naszego liceum otrzymała tę nagrodę w kategorii „twórczość własna”. Komisja artystyczna przyznała również Julii II nagrodę w kategorii „recytacja”. Organizatorem Turnieju Poetyckiego o Laur Impresji jest Jarosławski Ośrodek Kultury i Sztuki.

25 listopada br. w naszej szkole odbyła się dyskoteka.

W ramach akcji „Adwentowy Budzik”, przeprowadzonej w dniu 29 listopada br., zamieniliśmy ranne spanie na oczekiwanie. Razem z p. Justyną Litwin, p. Marią Mastek i p. Danielem Biłasem, po wzięciu udziału w roratach celebrowanych w Kolegiacie *pw. Bożego Ciąta* w Jarosławiu, spróbowali-

Z życia Katolika

śmy jak w Domu parafialnym smakują drożdżówki i gorące kakao.

30 listopada br. Samorząd uczniowski zorganizował obchody Dnia Postaci Filmowej i Literackiej oraz przeprowadził konkurs na najbardziej oryginalną kreację. Tego samego dnia uczniowie klasy 3a,

4a i 4b spotkali się z p. Zdzisławem Wójcikiem – Prezesem Klubu Honorowych Dawców Krwi PCK „Płomyk”. Prowadzący spotkanie podkreślił, że

krw jest bezcennym i niezastąpionym lekiem przywracającym zdrowie, ratującym życie chorych oraz ofiar wypadków. Prezes Klubu Honorowych Dawców Krwi PCK „Płomyk” przypomniał uczniom, że Kościół katolicki od lat wspiera krwiodawców i zachęca wiernych, aby – jeśli tylko nie ma przeciwwskazań ze względów medycznych – dołączali do grona dawców.

1 grudnia br. w jarosławskim „Katoliku” została zainstalowana wystawa Instytutu Pamięci Narodowej – Oddział w Rzeszowie opowiadająca o jednym z najbardziej tragicznych okresów z najnowszej historii Polski, który rozpoczął się 13 grudnia 1981 r. i trwał 586 dni. Ekspozycja jest częścią projektu „Z Anną Jenke poznajemy historię naszej Ojczyzny”. Prezentuje genezę wprowadzenia stanu wojennego, działalność Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego, funkcjonowanie podziemnych struktur „Solidarności” – strajki podejmowane w zakładach pracy, manifestacje z okazji rocznic narodowych, podziemną działalność wydawniczą i kolportażową, a także sylwetki niektórych działaczy opozycyjnych i miejsca ich internowania w Załężu, Uhercach, Nowym Łupkowie, Nisku i Gołdapi. Wystawę można oglądać do końca grudnia br.

2 grudnia br. odbyło się IV Forum Wychowawcze. Tegoroczne motto tego cyklicznego wydarzenia, które już na stałe wpisało się w harmonogram pracy Publicznego Katolickiego Liceum Ogólnokształcącego, zostało zaczerpnięte z pism Służebnicy Bożej Anny Jenke „*Dom i rodzina to wielka rzecz...*” Dyrektor szkoły, wprowadzając nauczycieli, pracowników szkoły, uczniów i zaproszonych gości w tema-

Z życia Katolika

tykę forum, podkreślił, że w czasach, kiedy rodzina doświadcza kryzysu, gdy jest nieustannie brutalnie atakowana przez nowe ateistyczne trendy i ideologie, ważnym zadaniem szkoły jest upowszechnianie właściwego wizerunku tej podstawowej komórki życia społecznego. Przyglądnijmy się dziś rodzinie Walentego Jenke i Anny z domu Nowak, w której w dwudziestym czwartym roku ich małżeńskiego życia przyszła na świat patronka naszego liceum. Anna Jenke nigdy nie poznała swojej młodszej siostry Marii, która zmarła w wieku 10 lat. Pan Bóg dał jej jednak starszego o 11 lat brata – Jana. Służebnica Boża niosła pomoc wielu rodzinom. Modliła się często za ojców, prosząc, aby byli odważni, mężni, nieprzeciętni i szukali szczęścia tam, gdzie można je znaleźć. Dla rodzin doświadczających trudności orędownicą o naprostowanie życiowych dróg. Rodzinom wielodzietnym wypraszała łaskę dobrych, ofiarnych ludzi, którzy przyniosą pomoc w codziennym utrudzeniu. Polecała Panu Bogu rodziny rozbite oraz te, którym groziło rozdzielenie. Prosiła o pocieszenie dla rodzin, które utraciły swoich najbliższych. Codzienną modlitwą obejmowała osoby prowadzące poradnictwo rodzinne. Ks. prał. Marian Bocho – proboszcz Parafii pw. Bożego Ciała przy Kolegiacie w Jarosławiu wyraził wdzięczność za działania liceum nakierowane na wspomaganie rodziców w wychowaniu dzieci. Gratulując pracownikom szkoły pomysłowości, która łączy się z troską o upowszechnianie osoby i dzieła Anny Jenke, przywołał różne sentencje, które podkreślają ważność zaproponowanego tematu. Oto niektóre z nich: *Rodzina jest kompasem, który prowadzi nas przez mrok. Siłą, by zdobywać wielkie szczyty i azylem, kiedy musimy odpocząć. Rodzina jest łącznikiem z naszą przeszłością i mostem do naszej przyszłości. W rodzinie nie ma moje czy twoje. Jest nasze. Rodzina nie jest tylko czymś ważnym. Ona jest wszystkim. Rodzina jest w życiu oparciem, czymś co chroni, co daje siłę. Szczęśliwa rodzina to tylko wcześniejsze niebo. Dom to nie miejsce, w którym mieszkasz, ale miejsce, gdzie cię rozumieją. Mieć miejsce, do którego się wraca, to mieć dom. Mieć osobę, którą się kocha, to mieć rodzinę. Mieć obie te rzeczy to prawdziwe błogostawieństwo.* Licealiści wysłuchali dwóch prelekcji. Wystąpienie bp. Krzysztofa Chudzio było odpowiedzią na pytanie: *Dlaczego małżeństwo i rodzina są tak ważne dla Kościoła?* Biskup pomocniczy archidiecezji przemyskiej podkreślił, że zgodnie z nauką Kościoła

katolickiego rodzina to mężczyzna i kobieta, którzy zawarli związek małżeński oraz ich dzieci. W ocenie prelegenta jest ona niezbędnym dobrem dla narodów, niewymienialnym fundamentem społeczeństwa i wielkim skarbem dla małżonków przez ich całe życie. Rodzina to także największe dobro dla dzieci, które powinny być owocem miłości i wielkodusznego, całkowitego poświęcenia się rodziców. Drugie wystąpienie otrzymało tytuł: *Znaczenie domu i rodziny w kształtowaniu pięknego człowieczeństwa. W jaki sposób rodzina może stawać się domowym Kościołem?* Przywołany temat został zaprezentowany przez Stanisława i Annę Płęs. Prelegenci zwrócili uwagę na sposoby pogłębiania i umacniania więzi łączących rodziców i ich dzieci. Małżonkowie formujący się w „Domowym Kościele” wskazali, że rodzina Walentego i Anny Jenke opierała się na trwałych zasadach moralnych, religijnych i patriotycznych. Jej duchowym pokarmem były: *modlitwa poranna i wieczorna, czytanie Pisma Świętego, żywotów świętych i pobożnych ksiąg oraz praktyki religijne. Centrum życia rodziny, w której została wzrastająca Anna Jenke była Msza św.* Kolejnym punktem IV Forum Wycho-

Z życia Katolika

wawczego były spotkania warsztatowe *Co robić, aby wszystkim domownikom żyło się lepiej?* Przeprowadzili je wychowawcy i nauczyciele jarosławskiego „Katolika”. Licealiści, pracując w wyznaczonych grupach, szukali wtedy sposobów przeciwdziałania takim najważniejszym zagrożeniom życia rodzinnego, jak: indywidualizm, zbyt duża autonomia poszczególnych członków rodziny, egoizm, koncentracja na własnych interesach, brak poczucia odpowiedzialności rodzinnej i małżeńskiej, brak dbałości o ciągłość i niezbywalność rodziny, patrzenie na dziecko w kategorii uprawnienia, a nie daru, rozluźnienie więzi małżeńskich i rodzinnych, słabnące znaczenie wartości chrześcijańskich, niewłaściwe wzorce życia małżeńskiego i rodzinnego. Warsztaty połączone ze spożyciem wspólnego posiłku zostały podsumowane poprzez przygotowanie plakatów przypominających o głównym przesłaniu tegorocznego Forum Wychowawczego. Po zakończeniu spotkań warsztatowych uczniowie wzięli udział w koncercie wokalnym Andrzeja Voziana, solisty Lwowskiej Opery Narodowej im. Salomei Kruszelnickiej i laureata wielu konkursów międzynarodowych. Ostatnim akordem wydarzenia zorganizowanego w jarosławskim „Katoliku” było ogłoszenie wyników Konkursu poetyckiego dla uczniów klas VII-VIII szkół podstawowych powiatu jarosławskiego, przeworskiego i łańcuckiego, który miał przybliżyć uczniom szkół podstawowych postać Służebnicy Bożej Anny Jenke oraz zachęcić ich do refleksji nad wartością rodziny i domu rodzinnego. Pierwsze miejsce na podium zostało przyznane Patrycji Zazuli ze Szkoły Podstawowej nr 4 im. Stefana Żeromskiego w Jarosławiu za wiersz „*Dom – moje miejsce na ziemi*”. Miejsce drugie zajęła Natalia Musiał ze Szkoły Podstawowej nr 7 im. ks. Stanisława Staszica w Jarosławiu za wiersz „*Do niej*”. Trzecie miejsce uzyskała Łucja Płoskoń ze Szkoły Podstawowej im. św. Brata Alberta w Żurawiczkach za wiersz „*Mój dom, moja rodzina*”. W gronie wyróżnionych znalazły się następujące uczennice: Kamila Dzimira ze Szkoły Podstawowej nr 6 im. ks. Piotra Skargi w Jarosławiu za wiersz „*Aura miłości*”, Łucja Maliga ze Szkoły Podstawowej nr 7 im. ks. Stanisława Staszica w Jarosławiu za wiersz „*Bo rodzina*” oraz Aleksandra Lenar ze Szkoły Podstawowej im. Jana Pawła II w Rokietnicy za wiersz „*Czarodziejski zakątek*”. Nagrody wręczył laureatom

i wyróżnionym uczniom Dyrektor szkoły. Konkurs poetycki został przygotowany i przeprowadzony przez nauczycielkę języka polskiego p. Beatę Bałendo. Ks. Grzegorz Delmanowicz podsumował IV Forum Wychowawcze następującym stwierdzeniem: *W ocenie Anny Jenke najlepszą gwarancją stałości rodziny jest jej świętość. Niech dzisiejszy dzień zainspiruje nas do odkrywania na nowo wartości rodziny, do pogłębiania wzajemnych więzi i przekształcania naszych wspólnot rodzinnych w Kościół domowy.* Wydarzenie zorganizowało Publiczne Katolickie Liceum Ogólnokształcące w Jarosławiu pod honorowym patronatem Burmistrza Miasta Jarosławia i Starosty Powiatu Jarosławskiego. Medialną relację zapewniła Rozgłośnia Archidiecezji Przemyskiej „Radio Fara” oraz „Gazeta Jarosławska”. Forum zostało sfinansowane ze środków przewidzianych w Budżecie Obywatelskim Miasta Jarosławia na 2022 r.

4 i 11 grudnia br. licealiści rozprawdzali przy Kolegiacie jarosławskiej wraz z p. Joanną Tomczyk – pedagogiem szkolnym ozdoby bożonarodzeniowe, które zostały przygotowane w ramach zajęć rozwija-

Z życia Katolika

jących kreatywność. Tego rodzaju zajęcia stworzyły uczniom możliwość odkrycia własnych zdolności, talentów oraz poszerzenia swoich zainteresowań. W czasie zajęć rozwijających kreatywność wykonano szopki z wykorzystaniem łupin z orzecha i brzoźowych podstawek oraz anioły i gwiazdki wykonane na szydełku. Część licealistów wyszła z inicjatywą przygotowania własnych ozdób świątecznych. W taki sposób powstały szopka z muszelek, świąteczne lampiony i dekorowane pierniki. Środki zebrane w ramach zorganizowanego kiermaszu będą przekazane na cele dobroczynne.

W dniach 5-6 grudnia br. uczniowie jarosławskiego „Katolika” spotkali się ze św. Mikołajem. Przed wręczeniem prezentu św. Mikołaj wnikliwie pytał każdego licealistę, w jaki sposób zachowywał się w kończącym się roku kalendarzowym. To niezwykle spotkanie na długo zapisze się w pamięci uczniów, a jego niezwykły klimat został utrwalony na zdjęciach.

13 grudnia br. otrzymaliśmy informację, że Michał Solski będzie reprezentował szkołę w etapach

okręgowych Olimpiady Wiedzy o Prawach Człowieka w Świecie Współczesnym oraz Olimpiady Wiedzy o III RP. Jego opiekunem merytorycznym jest p. Jarosław Dyrda.

Szkolne Koło Caritas, którym opiekuje się p. Agnieszka Kalwara, przeprowadziło w dniach 6-21 grudnia br. zbiórkę pieniędzy dla Poli Matuszek, która choruje na SMA – rdzeniowy zanik mięśni.

Michał Pieniecki z kl. 2a i Michał Solski z kl. 4b zostali zakwalifikowani 7 grudnia br. do etapu wojewódzkiego XXVIII Ogólnopolskiego konkursu historycznego im. majora Marka Gajewskiego „Losy żołnierza i dzieje oręża polskiego w latach 1887 – 1922. O niepodległość i granice Rzeczypospolitej”. Opiekę nad uczniami sprawują p. Joanna Tomczyk i p. Jarosław Dyrda.

8 grudnia br. dotarła wiadomość, że Michał Solski z kl. 4b otrzymał na podstawie wybitnych osiągnięć w roku szkolnym 2021/2022 Stypendium ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania na rok szkolny 2022/2023.

Od 12 do 21 grudnia br. uczniowie kl. 4a i 4b uczestniczyli w próbnym egzaminie maturalnym, które zostały przygotowane przez Centralną Komisję Egzaminacyjną.

13 grudnia br. Anna Gałasiewicz z kl. 4b odebrała dyplom potwierdzający przyznanie Stypendium Prezesa Rady Ministrów. Tego samego dnia licealiści z kl. 1b i 3a wzięli udział w tematycznych zajęciach, poświęconych wprowadzeniu stanu wojennego w Polsce. Przeprowadził je p. Zenon Fajger – pracownik Instytutu Pamięi Narodowej. Edukator IPN-Oddział w Rzeszowie przypomniał licealistom, że 41 lat temu Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wprowadziła stan wojenny na obszarze całego państwa. Powstała wtedy samozwańcza Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego na czele z gen. Wojciechem Jaruzelskim, organ administrujący krajem poprzez wojsko, milicję i inne służby. Rozpoczęły się aresztowania i szykany przeciwników komunistycznej władzy. Nocą z 12 na 13 grudnia służby, w ramach akcji „Azalia”, przejęły kontrolę nad centralami telefonicz-

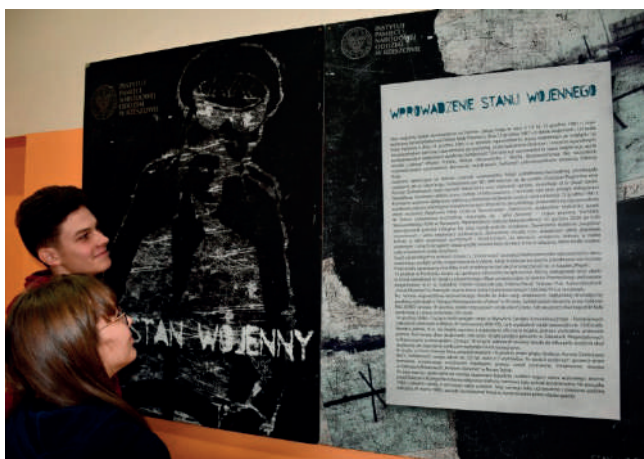
Z życia Katolika

pracę, zostało zmuszonych do emigracji lub spotkało się z innego rodzaju represjami.

W 41. rocznicę wprowadzenia stanu wojennego o godz. 19.30, w ramach akcji organizowanej corocznie przez Instytut Pamięi Narodowej „Ofiarom stanu wojennego. Zapal Światło Wolności”, poprzez zapalenie świecy w oknach naszych domów, uczciliśmy pamięć ofiar poległych w starciach z milicją, śmiertelnie pobitych na komisariatach, internowanych, a także zwykle zapomnianych, zmarłych z powodu braku pomocy medycznej.

Anna Gałasiewicz i Michał Solski z kl. 4b wzięli udział 15 grudnia br. w uroczystości odsłonięcia tablicy poświęconej Jackowi Przemysławowi Zielińskiemu oraz odebrali dyplomy potwierdzające otrzymanie Stypendium Fundacji Pomocy Edukacyjnej dla Młodzieży im. H. i T. Zielińskich w Jarosławiu.

nymi, rozgłośniami telewizyjnymi i radiowymi. Wyłączono telefony i ocenzurowano korespondencję. Ponadto wstrzymane zostało wydawanie prasy poza oficjalnymi tytułami. Władze ograniczyły swobodę przemieszczania się poprzez wprowadzenie godziny milicyjnej. Zmilitaryzowany został szereg instytucji. Zawieszono m.in. prawo do strajku, a także działalność szkół i uczelni. Stan wojenny został zawieszony 31 grudnia 1982 r., a następnie zniesiony 22 lipca 1983 r. Przyjmuje się, że tym okresie ok. 100 osób zostało pozbawionych życia, a kilkuset odniosło ranny. Tysiące Polaków straciło

22 grudnia br. w ramach wigilii szkolnej podzieliśmy się opłatkiem i spożyliśmy świąteczny posiłek. Po rozstrzygnięciu „Konkursu na najlepiej wykonaną kolędę, bądź pastoralkę”, który został zorganizowany przez Samorząd Uczniowski, chwile wspólnego kolędowania razem z ks. prał. Marianem Bocho – proboszczem Parafii pw. Bożego Ciała przy Kolegiacie w Jarosławiu zakończyły życzenia Dyrektora szkoły,

Wydarzenia – grudzień 2022

adresowane do nauczycieli, pracowników administracji i obsługi, uczniów i ich rodziców: *Niech Maryja nauczy nas, jak zachować w sercu tajemnicę Boga, który dla nas stał się człowiekiem; niech w taki sposób nas prowadzi, abysmy dawali światu świadectwo Jego prawdy, miłości i pokoju. Błogosławieństwa Nowonarodzonego Jezusa na każdy dzień.*

Ks. Grzegorz Delmanowicz

Wiersz Patrycji Zazuli

Dom – moje miejsce na Ziemi

*Dom – słowo krótkie, a znaczy tak wiele,
Dom to rodzice – moi przyjaciele,
Dom – wspólny stół i porannej tyk kawy,
Dom – ciężka praca, beztrudne zabawy.
Dom to rodzina – nie dla miernot zadanie!
Dom... czyli miłość – czy podejmę wyzwanie?
Dom – mały Kościół, w którym jest mi jak w niebie,
Dom... tu zawsze, tu wszystko – w każdej potrzebie.
Dom – miejsce zwykłe, niezwykłe, święte,
Dom – jak mawiała Anna Jenke,*

*Tu w młodości bliskim przez palce przechodzę,
Idę wyżej i dalej – dla świata się rodzę.
W domu wyuczony od dziecka znak krzyża,
W domu miłość przed miłością się unieży,
W nim rezygnuję z maluteńkich marzeń,
Tym, których kocham, swój czas składam w darze.
Lecz marzenia rosną – wyrzeczeniem podlane,
I zostają ze mną na zawsze, na stałe,
Tak się zahartują – pośród trudów wielu,
Że aż wybijają nam na bohaterów,
A bohater... przecież jego droga
Zmierza wprost do celu, wprost do Pana Boga.
Dom – moje miejsce na ziemi, moje niebo prywatne,
Taki dom, gdy dorosnę, ja również mieć pragnę...
W nim fundamentem wiara, ściany tkane miłością,
Podłoga z zaufania, w oknach promień radości.
Dlaczego w moim domu co dzień dzieją się cuda?
Dom... a w nim Matka Boża – z Nią wszystko się uda!*

WITAJ ŚWIĘTY MIKOŁAJU

6 grudnia jest dniem wyjątkowym. W tym dniu ludzie chodzą uśmiechnięci, radośni, napelnieni dobrocią i miłością wyrażaną w słowach i czynach. Człowiek jest zdolny wzbic się ponad przeciętność. A wszystko za sprawą dobrego Boga, który przez przykład świętego Mikołaja pobudza do miłości czynnej wszystkich ludzi dobrej woli, małych i dużych, młodych i dojrzałych wiekiem.

I w naszej parafii jest wiele dobra i miłości, dlatego nawiedził nas święty Mikołaj. Jako posłaniec Boży przyszedł do dzieci Bożych z Dobrą Nowiną. Blisko pięćdziesięciu najmłodszych naszych parafian otrzymało mikołajkowe prezenty, w tym dzieci z naszej parafialnej świetlicy oraz scholii parafialnej. Spotkanie przebiegało w bardzo radosnej atmosferze.

Dziękujemy św. Mikołaju, że dałeś nam impuls, by podobnie czynić dobro, tam gdzie się znajdujemy, nie tylko 6 grudnia ale każdego dnia.

Ks. Marek Demski

**ŚWIĘTO PATRONALNE
ZESPOŁU SZKÓŁ
EKONOMICZNYCH
I OGÓLNOKSZTAŁCĄCYCH
W JAROSŁAWIU**

„Pokorna Służebnico Pana, bądź zawsze przy mnie, abym stawał się pokornym sługą mego Mistrza i Pana....

Tradycyjnie 8 grudnia społeczność „Ekonomika„ obchodziła Patronalne Święto Szkoły, czcząc swoją pierwszą patronkę Maryję Niepokalaną. Uroczystości rozpoczęły się Mszą św. sprawowaną przez katechetę, ks. Marka Szczepańskiego. Na wstępie ks. Marek powitał wszystkich licznie zgromadzonych, uczniów, nauczycieli emerytów i parafian. 08. grudnia to wyjątkowy dzień nie tylko ze względu na święto szkoły. To dzień szczególnej łaski.

Matka Boża, objawiając się w Święto Niepokalanego Poczęcia, 8 grudnia 1947 r., pielęgniarka Pierinie Gilli w Montichiari we Włoszech ogłosiła Godzinę Łaski dla świata. Co roku 8 grudnia między godziną 12 a 13 można za jej pośrednictwem wypraszać szczególne łaski.

„Życzę sobie, aby każdego roku w dniu 8 grudnia, w południe obchodzono Godzinę Łaski dla całego świata. Dzięki modlitwie w tej godzinie ześle wiele łask dla duszy i ciała. Będą masowe nawrócenia. Dusze zatwardziałe i zimne jak marmur poruszone będą łaską Bożą i znów staną się wierne i miłujące Boga.

Pan, mój Boski Syn Jezus, okaże wielkie miłosierdzie, jeżeli dobrzy ludzie będą się modlić za bliźnich. Jest moim życzeniem, aby ta Godzina była rozpowszechniona. Wkrótce ludzie poznają wielkość tej Godziny łaski. Jeśli ktoś nie może w tym czasie przyjść do kościoła, niech modli się w domu.”

Ksiądz Marek zachęcał uczestniczących do wdzięczności za dar życia. W tym właśnie dniu zrodziło się życie Maryi w rodzinie Joachima i Anny. I dziś jest okazja, aby wyrazić wdzięczność za nasz dar życia, za rodziców, ich troskę, za wychowanie.

Uświadomił nam też kilka cennych spraw między innymi to, że mamy troszczyć się o własne życie, bo jesteśmy dziećmi Boga, jesteśmy kochani przez Niego i nasze imiona zostały wyryte na dłoniach Ukrzyżowanego. Kolejny aspekt, który został poruszony przez ks. Marka to człowieczeństwo. Czym jest człowieczeństwo?. To dar serca, miłości. Jakim jestem człowiekiem? To człowieczeństwo ma wiele wymiarów. To taki krótki rachunek sumienia dla nauczycieli i uczniów.

Czy tworzymy nawzajem relacje miłości, szacunku, zrozumienia, wsparcia, towarzyszenia sobie, przebaczenia, zrozumienia, jedności, przyjaźni i empatii? Wiele czasu spędzamy w szkole. Czy my jako społeczność tworzymy „dom”, do niego chętnie, z radością przychodzimy?

Na zakończenie Ks. Marek prosił przez wstawienie naszej Pani i Królowej o ducha przyjaźni, miłości, braterstwa dla wszystkich zebranych na tej świętej liturgii i zawierzył nas Maryi Niepokalanej słowami modlitwy św. O. Maksymiliana.

„O Niepokalana, nieba i ziemi Królowo, Ucieczko grzesznych i Matko nasza najmiłociwsza, Ty, której Bóg cały porządek miłosierdzia powierzył raczył, ja, niegodny grzesznik, rzucam się do stóp Twoich, kornie błagając, abys mnie całego i zupełnie za rzecz i własność Swoją przyjął raczyła i uczyniła ze mną, wraz ze wszystkimi władzami mej duszy i ciała, i z całym mym życiem, śmiercią i wiecznością, cokolwiek Ci się podoba...

Anna Korneńko

**KU PAMIĘCI NASZYCH KAŁANÓW
(9)
SETNA ROCZNICA URODZIN
KS. PRAŁATA BRONISŁAWA FILI**

W trzecią niedzielę Adwentu, 11 grudnia 2022 r., obchodziliśmy jubileusz 100. rocznicy urodzin śp. ks. prał. Bronisława Fili, dawnego duszpasterza naszej wspólnoty parafialnej. Uroczystej Eucharystii w intencji śp. ks. Bronisława Fili przewodniczył bp Edward Białogłowski z Rzeszowa, który wygłosił także okolicznościową homilię. Przypomnił w niej postać śp. ks. prał. Bronisława i zachęcał „aby Bóg był blisko człowieka, a człowiek pragnął być blisko Boga”. Natomiast o godz. 17:00 odbyła się promocja książki pod redakcją ks. Marka Szczepańskiego, dotycząca życia i działalności wybitnego duszpasterza i proboszcza naszej Kolegiaty, ks. prałata Bronisława Fili z okazji 100 rocznicy Jego urodzin. We wstępie do tej publikacji ks. abp. Adam Szal napisał:

W ostatnim czasie ukazała się publikacja dotycząca pracy duszpasterzy posługujących w parafii pw. Bożego Ciała w Jarosławiu. Opracowanie to, sięgając XIV wieku, zaprezentowało biogramy kapłanów, którzy podjęli pracę duszpasterską w tej, liczącej kilkaset lat, jarosławskiej parafii. Z oczywistych względów książka zawierająca wiele biogramów, koncentruje się na podaniu najistotniejszych informacji. Tym samym czytelnik ma okazję zapoznać się z życiem i działalnością poszczególnych duszpasterzy. Opracowanie to rodzi jednak pewnego rodzaju głód wiedzy i ciekawość dotyczącą dziejów poszczególnych osób. Jest też wyzwaniem dla badaczy przeszłości, którzy mają okazję podzielić się bogactwem zdobytych materiałów źródłowych, odkrywających ciekawe szczegóły z życia duchownych. Dodatkowym powodem prezentacji poszczególnych duszpasterzy, są różne ważne okoliczności jak, na przykład, rocznice urodzin, czy inne znaczące fakty z ich życia.

W setną rocznicę urodzin śp. ks. prałata Bronisława Fili otrzymujemy publikację noszącą znamienity tytuł: „Solidarny z Bogiem i ludźmi”. Tytuł

ten nawiązuje do powszechnej deklaracji, składanej przez kandydatów do seminarium duchownego. Zazwyczaj na pytanie stawiane młodemu człowiekowi o powód jego decyzji wstąpienia do seminarium, zostania kapłanem, młodzi adepci odpowiadają bardzo szczerze i spontanicznie: „Chce służyć Panu Bogu i ludziom”. Nie wiemy, jakie pytanie zostało postawione w 1945 r. maturzyscie II Liceum Ogólnokształcącego w Przemyślu, przez ówczesnego rektora przemyskiego Seminarium ks. Michała Jastrzębskiego. Należy przypuszczać, że wspomniany maturzysta odpowiedział, że pragnie służyć Panu Bogu i ludziom w kapłaństwie. Po święceniach kapłańskich, które otrzymał 19 czerwca 1949 roku ks. Bronisław Fila rozpoczął swoją pracę duszpasterską na terenie naszej Archidiecezji. Kontekst dziejowy owej służby nie był łatwy. Zakończona wcześniej II wojna światowa, której doświadczył jako dziecko i dorastający młodzieniec oraz alumn Seminarium w Brzozowie i w Przemyślu, niezwykle skomplikowane czasy powojenne, okres stalinizmu, domagały się od każdego kapłana zajęcia odpowiedniego stanowiska. Dziś, po upływie wielu lat od tych czasów, znamy późniejsze wydarzenia, zarówno w wymiarze ogólnopolskim, czy ogólnoswiatowym. Kapłani, którzy otrzymali święcenia w 1949 r. nie wiedzieli, jak będzie wyglądała ich praca duszpasterska w tak trudnym czasie. Pomni faktów będących dziełem totalitaryzmu z Niemiec jak i z Rosji Radzieckiej, liczyli się zapewne z wieloma niebezpieczeństwami. Mimo to podejmowali pracę duszpasterską ku chwale Boga i dla zbawienia ludzi. Jednym z nich był śp. ks. Bronisław Fila. Jak wynika

Ogłoszenia

z niniejszej publikacji, był to kapłan oddany Kościołowi, szczególnie czczący Matkę Najświętszą. Podejmował wiele inicjatyw duszpasterskich, które zaowocowały budową świątyń i powstaniem nowych parafii. W swej kapłańskiej pracy nie ograniczał się jednak do podejmowania wyzwań materialnych. Głosząc Słowo Boże, dbając o działalność grup duszpasterskich, miał na uwadze wszystkich parafian – tych bardzo młodych, jak również tych starszych.

Opracowana biografia poświęcona ks. Bronisławowi Fili została przygotowana przez wielu auto-

rów, którym należą się słowa wdzięczności. Wydobyli oni w swych pracach, bardzo wiele ciekawych faktów świadczących o gorliwej pracy niezwykłego kapłana, którym był niewątpliwie śp. ks. Bronisław Fila. Oby w naszej Archidiecezji podobnych publikacji było więcej.

Dziękujemy więc Bogu za tak zacnych kapłanów, których stawia na naszej drodze i prosimy o nowe i liczne powołania kapłańskie, zakonne i misyjne, szczególnie z naszej parafii.

Redakcja

NIEPOKALANA MATKO WSPOMAGAJ NAS

W niedzielę 11 grudnia podczas Mszy świętej dzieci z naszej parafii otrzymały medaliki Matki Bożej Niepokalanie Poczętej. Było to kolejne spotkanie w ramach przygotowania do Pierwszej Komunii Świętej.

Cudowny Medalik stanowi pokłosie objawień Najświętszej Panny, jakie miały miejsce w lipcu, listopadzie i grudniu 1830 roku w kaplicy Sióstr Miłosierdzia przy Rue du Bac w Paryżu. Matka Boża objawiła się wówczas nowicjusze zgromadzenia, siostrze Katarzynie Labouré (1806-1876), powierzając jej m.in. misję wybicia medalika. Pierwsze medaliki ukazały się w czerwcu 1832 roku i w krótkim czasie stały się narzędziem szczególnego Bożego działania, wielu uzdrowień i nawróceń – stąd zaczęto je nazywać cudownymi. Objawienie, zwłaszcza umieszczona na awersie inwokacja: „*O Maryjo bez grzechu poczęta, módl się za nami, którzy się do Ciebie uciekamy*”, przyczyniło się bezpośrednio do ogłoszenia w 1854 roku przez Papieża Piusa IX dogmatu o Niepokalanym Poczęciu Najświętszej Panny.

Objawienia na rue du Bac

Trzykrotne zjawienie się Najświętszej Panny w 1830 roku nastąpiło po długiej przerwie w objawieniach maryjnych, trwającej ok. 150 lat, i zapoczątkowało ich nową serię. Według słów siostry Katarzyny, objawienie w kaplicy Sióstr Miłosierdzia stanowi źródło dla kolejnych objawień, które w swej treści, zwłaszcza Lourdes i Fatima, nawiązują wprost do tego pierwszego. Żadne objawienie maryjne nie wniosło do życia Kościoła treści porównywalnych z przesłaniem Cudownego Medalika. Kolejne zjawienia się Najświętszej Panny są, wedle słów siostry Katarzyny, dopełnieniem objawienia w kaplicy przy Rue du Bac.

Polecamy Matce Bożej te dzieci oraz ich rodziny, prosząc o dobre przygotowanie do przyjęcia sakramentów świętych.

Ks. Marek Demski

WIZYTA DUSZPASTERSKA PARAFIAN 2022/2023

Zwyczaj odwiedzania przez kapłanów domów wiernych ma swoją długą historię. Pisał o tym

już w III wieku św. Atanazy. Spopularyzowano je w głębokim średniowieczu, a zdaniem wielu historyków Kościoła, to właśnie wizyty duszpasterskie dały podwaliny pod organizację parafii na terenach Polski. Uzasadnienia tej praktyki doszukiwano się także w zapisie Ewangelii. U św. Łukasza czytamy, że Chrystus poleca swoim

Ogłoszenia

uczniom, aby szli „do każdego miasta i miejscowości, dokąd sam przyjąć miał”.

Do dziś uważa się, że osoby przyjmujące księdza po kolędzie dają publiczne świadectwo swego przywiązania do Kościoła. Kulminacyjnym punktem odwiedzin kałana są bogate w treści modlitwy o błogosławieństwo dla mieszkańców. Po odmówieniu modlitwy Pańskiej, której nauczył nas Jezus Chrystus, preferuje się odmówienie modlitw wstawienniczych za rodzinę, za dzieci, za małżonków, za chorych i samotnych. Co przygotować na wizytę duszpasterską? Co powinniśmy mieć gdy ksiądz przychodzi po kolędzie?

- Stół nakryty białym obrusem
- Krzyż i świece
- Naczynie ze święconą wodą

Jeśli nie mamy w domu święconej wody należy nalać do naczynia czystej wody i przed modlitwą poinformować kapłana, że to zwykła nieświęcona woda. Ksiądz ją wówczas poświęci przed błogosławieństwem osób i mieszkania. Zwyczajem jest też, że na stole obok krzyża kładzie się Pismo św.

W naszej parafii odwiedzać będziemy wiernych w tygodniu od godz. 15.30 oraz w soboty od godz. 10.00. Kolędę rozpoczniemy 28 grudnia, poprzedzać ją będzie codziennie wizyta ministrantów, którzy zapowiadać będą obecność księdza na dzień następny.

Kolejność odwiedzin w poszczególnych rejonach naszej parafii jest następująca:

Ks. Maciej Ruszel: ul: Sanowa, Nad Sanem, Zduńska, Flisacka, Fredry, Miłosza, Broniewskiego, Kielara, Kopystyńskiego, Długosza, Wiśniowa, Ustronie, Misztale, Społeczna, Dojazdowa, Starosanna, Sąsiedzka, Wodna.

Ks. Marek Szczepański: ul: Letnia, Pogodna, Jenke, Hajnusa, Koby, Sandomierska, Zgody, Ujejskiego, Mochnackiego, Asnyka, Pasieka, Jarowa, Pełkińska, Klasztorna, Benedyktynska, Polna, Zielona, Kruhel Pełkiński, Zacisze, Różana, Górnoleżąska.

Ks. Marek Demski: ul: Herlendera, Blichowa, Na Blichu, Przygodzie, Zamkowa, Tarnowskiego, Mickiewicza, Podzamcze, Jasna, Podgórze, Boczna Okrzei, Okrzei, Rybacka, Zwierzyniecka, Zwierzyniec, Wróblewskiego.

Ks. Proboszcz: os. Skarbowskiego, ul: Żeromskiego, Raclawicka, Dobrzańskiego, Kościuszki, Konopnickiej, Chopina, Kraszewskiego, Szare Szeregi.

Ks. Andrzej Kinal: ul: Lelewela, Raszyńska, os. Piłsudskiego

Ks. Marian Szumigraj: ul: Piekarska, Sikorskiego, Królowej Jadwigi, Poniatowskiego, Nartowskiej, os. Wojska Polskiego.

Ks. Grzegorz Delmanowicz: ul: Świętego Ducha, Lubelska, Ogrodowa, Brama Pełkińska, Spytki, Farna, Skargi, Świętojańska, Ordynacka, Opolska, Bóźnic, Świętego Michała, Węgierska, Grodzka, Trybunalska, Rynek, Wąska, Franciszkańska, Przemyska, Sobieskiego, Cerkiewna, Przyrynek, Ludkiewiczza, Cygańska Góra, Kasztelańska, Tatarska, Strzeleckiego, Jezuicka, Ostrogskich, Grunwaldzka.

Wydawca: Stowarzyszenie Kulturalno - Wychowawcze im. ks. Piotra Skargi w Jarosławiu

Asystent kościelny: ks. Marian Bocho; Redakcja: ks. Marek Demski

Skład komputerowy: Józef Hawro

Adres redakcji: „W cieniu Kolegiaty”; Plac ks. Piotra Skargi 2; PL 37-500 JAROSŁAW tel.: 16 621-24-60; e-mail: w.cieniu.kolegiaty@interia.pl;

Strona internetowa parafii: <http://kolegiata.przemyska.pl/>

Numer konta bankowego: Bank Spółdzielczy w Jarosławiu 37 9096 0004 2001 0009 4849 0001

Druk: Drukarnia Rafada; ul. Raclawicka 16/3; PL 37-500 JAROSŁAW. Numer zamknięto: 18.12.2022 r. Nakład: 1000 egzemplarzy

Redakcja nie zwraca materiałów, których nie zamówiła, zastrzega sobie prawo do ich skracania i zmiany tytułów

oraz redakcyjnego opracowania tekstów przyjętych do druku.

Projekt winiety: Tomasz Turoń

W obiektywie

ROZPOCZĘCIE ROKU JUBILEUSZOWEGO

*ŚWIĘTO PATRONALNE ZESPOŁU
SZKÓŁ EKONOMICZNYCH*

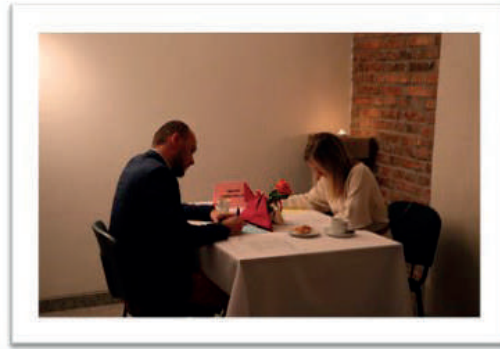

*SETNA ROCZNICA URODZIN
KS. PRAŁATA BRONISŁAWA FILI*

ROZDANIE MEDALIKÓW

Randki Małżeńskie

- Narzekacie na brak czasu na wspólne wyjście?
  - Ciągłe tylko: praca, dom, dzieci, obowiązki i problemy?
  - Czy pamiętacie jeszcze swoje pierwsze spotkania?
  - Wspominacie te emocje?

Proponujemy Wam wyjątkową **Randkę Małżeńską** spędzoną w miłej atmosferze, we dwoje. Randki to spotkania tematyczne podczas których we wstępie usłyszycie wprowadzenie do tematu, świadectwo małżeństwa, a potem przy zapewnieniu intymnych warunków i poczęstunku będziecie mogli spokojnie porozmawiać i spędzić ze sobą czas. To będzie tylko Wasz czas!

Serdecznie zapraszamy i już nie możemy się Was doczekać!

Terminy: 28 stycznia oraz 11 lutego o godz. 19.00

Miejsce spotkań: sala przy Kolegiacie, ul. Piotra Skargi 2, Jarosław

Plan spotkania:

- ◆ Wprowadzenie do tematu
- ◆ Pyszny poczęstunek
- ◆ Rozmowy małżonków

Więcej informacji i zapisy za pod numerem telefonu **787 531 562**

ORGANIZATORZY:

Poradnia Medycyjnno – Rodzinna
im. bł. kard. Stefana Wyszyńskiego
w Jarosławiu

